

Layla's Wereld V - Berouw

**Layla's
Wereld
Berouw**

Verawati Calmer

Layla's Wereld V - Berouto

Layla's Wereld V - Berouω

Berouω
Layla's Wereld V

Verawati Calmer

Layla's Wereld V - Berouto

Layla's Wereld V - Berouw

Copyright ©Verawaty 2024
Eerste druk 2024
Titel: Layla's Wereld V - Berouw
Auteur: Verawati Calmer
Omslag: Verawati Calmer
Copyright © 2024 Verawati Calmer

Uitgegeven door: Verawaty, Maurik

Alle Rechten Voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Dit is een fictief werk. Namen, karakters, plaatsen, evenementen en incidenten zijn de producten van de verbeelding van de auteur. Elke gelijkenis met werkelijke personen, levend of dood, of werkelijke gebeurtenissen is puur toeval.

Dit creatieve werk is bedoeld als artistieke inspiratie, niet als professioneel advies of consultancy.

De auteur is niet verantwoordelijk voor eventuele omstandigheden na het lezen van dit werk. De lezer wordt geadviseerd om hulp te zoeken, persoonlijk en/of professioneel, als er persoonlijke problemen worden ervaren.

Hoewel Layla Marquez steeds meer in haar kracht staat, blijft het leven haar uitdagen. Gelukkig kan ze nu steeds meer rekenen op haar vriendin Fleur Vlorensteijn, maar niet zonder de nodige omstandigheden die hun vriendschap weer op de proef stelt.

1 ~ Het Testament

Als Layla met Fleur bij het huis van Frank en Beth arriveert, ziet ze tot haar verbazing meerdere auto's voor de deur staan. 'Wat is dit? Is er een verjaardag? Gatsie Fleur, waarom heb je dat niet gezegd?'

'Het is geen verjaardag'. Fleur pakt haar tas uit de kofferbak en geeft Layla die van haar aan. 'Je ziet het zo'.

'Zo? Ik zie het zo? Waarom moet ik iets zo zien?'

'Houd op met vragen', zucht Fleur.

'Moet jij zeggen', sist Layla. Ze is moe en geïrriteerd. Voor de zoveelste keer heeft ze tentamens niet gehaald. Haar herkansingen wel, maar dat is ten koste gegaan van haar nieuwe vakken. Weer moet ze een tentamenweek in met extra tentamens en ze wordt het inmiddels zat. Fleur doet extra vakken en ze haalt ze allemaal met gemak. Al werkt ze er hard voor, maar dat doet Layla ook.

'Kom mee, Lay'. Fleur blijft gelukkig rustig en ze weet van Layla's moeizame resultaten. 'Ik mag niets zeggen'.

Layla stapt met Fleur binnen. In de hal zetten ze hun tassen neer en lopen vervolgens naar de woonkamer die vol zit. Naast Frank en Beth ziet Layla Anton en Victoria Ten Cate en Florian en Cynthia Haghenaer. 'Wat is dit?'

'Ga zitten, Layla'. Beth wijst naar een plek op de bank naast Cynthia. 'We hebben iets met je te

bespreken. Je bent 21 jaar geworden dit jaar en het is nu tijd'.

'Tijd?' Herhaalt Layla aarzelend.

'Het gaat om het testament van je ouders, Lay'. Fleur legt haar arm om Layla heen. 'Ik wilde het je niet eerder zeggen, je was al zo uit je doen. Door de hele situatie met Cedric, was het nog niet de tijd om je dit voor te leggen. Je had het al zo moeilijk'.

Met een zucht gaat Layla zitten. 'Is hun testament zo schokkend dan?'

Frank schraapt zijn keel en neemt het woord. 'Niet zozeer. Alleen kan ik mij voorstellen dat je niet wist dat Anton, Florian en ik daarbij betrokken zijn'.

'Dat wist ik wel'. Het blijft een moment stil. 'Natuurlijk wist ik dat, Julio en ik werden bij alle beslissingen van papa en mama betrokken. We waren de enige familie'. Layla kijkt om zich heen en ziet Florian een map pakken die hij vervolgens aan haar geeft.

'Je was nog jong. Ze hebben ons, Frank, Anton en mij, behoorlijk toevertrouwd in het beheer van hun persoonlijke zaken. Ik ben blij dat ik jou nu eindelijk kan geven waar jij recht op hebt. Wie weet geeft het je ook rust'.

'Rust?' Layla ziet Florian naar de map knikken en ze opent deze. In de map ziet ze een klein boekje en een groot schrift. De dagboeken van haar ouders. Ze hapt lichtjes naar adem en strijkt met haar hand over de kaft van het boek en het schrift. Vervolgens opent ze een andere map waar

een verklaring in zit. De verklaring leest ze door. Over haar schouder leest Fleur mee. Allebei blijven ze een poos stil. Layla voelt de arm van Fleur meer om haar heen. 'Hier kan ik niets mee', fluistert Layla na een tijdje. 'De boekjes zijn mooi. Ik ga ze meteen lezen. Alleen het kapitaal is niet voor mij, maar voor Marquez'.

'Pardon?' Anton Ten Cate schiet overeind en ook Frank en Florian kijken verbaasd naar Layla.

'Ik ben niet herenigd met de familie. Het kapitaal is niet voor mij'.

2 ~ Zijn hart

Het kapitaal is niet voor mij. De woorden blijven zich in het hoofd van Frank Vlorensteijn herhalen. De dag is volledig anders verlopen. Hij had gehoopt eindelijk het leven van Layla Marquez om te kunnen keren. Haar eindelijk rust te geven met het kapitaal dat nog beheerd werd door Florian, Anton en hem. Maar natuurlijk wist Layla meer van het kapitaal van Marquez en zij, Layla Marquez, kon daar niet bij. Natuurlijk had ze het kunnen opeisen. Alleen Marquez zou dit niet accepteren. Layla zou alleen aanspraak hebben op het kapitaal als ze volledig opgenomen zou zijn geworden in de familie Donkersloot, de familie van haar moeder. Op initiatief van de familie Donkersloot. Als zij haar ware familie zijn, dan waren ze hier en dan zou ze ook toe mogen treden tot de familie Marquez met haar kapitaal.

Dit keer staat er geen glas whisky op de armleuning van zijn stoel. Hij wil zijn hoofd helder houden. Bedenken hoe hij ervoor kan zorgen dat hij Layla's leven kan verbeteren als Frank Vlorensteijn. Als hij uit het raam kijkt, ziet hij zijn eigen spiegelbeeld in het raam. De grote Frank Vlorensteijn. Hij is op de hoogte van deze naam. Hij weet ook wie met deze naam is begonnen. Layla Marquez. Vanaf het begin had hij dat al door. De kleine Layla noemde hem altijd grote Frank. Het was niet moeilijk te raden. Hoeveel ze voor hem heeft gedaan, zelfs tijdens haar eigen moeilijke jaren. Blijf groots, grote Frank.

Zo groots is hij niet. Nog steeds heeft hij Layla niet kunnen herenigen met haar beide families. Hij faalt. Altijd bij Layla. Net als bij Ella, haar moeder. Ella. Als hij in zijn hart kijkt, dan weet hij de waarheid. Dat zei Ella altijd over haar eigen vader. Ze ging nooit smeken om terug te komen. Zij wist de waarheid. Vlorensteijn wist de waarheid. Donkersloot geloofde de smerige roddels die verspreid werden over Ella, de oudste dochter en hij zette haar op straat.

Zijn hart. Zijn hart. Frank rekt zich uit. Zijn rug. Zijn nek. Buigt zijn rug en strekt zijn armen voor zich uit. Als je in je hart kijkt, dan weet je de oplossing lieve Frank. Zijn hart. Al jaren luistert hij daar niet meer naar. 'Wat zegt mijn hart?' fluister Frank zacht, terwijl hij zijn ogen op de vloer van zijn werkkamer houdt. Langzaam staat hij op uit zijn stoel, loopt naar zijn kast en haalt een boek uit een la. Het boek ligt verborgen onder een stap oninteressante mappen. Het oude fotoboek met ook de foto's van Ella Donkersloot. In gedachten bladert hij door het boek tot hij een foto tegen komt. Van Ella en hem samen. Het was zijn verjaardag. Een paar weken voor Beth in zijn leven verscheen. Een paar weken na zijn afschuwelijke ervaring in de kelder van zijn ouders, door de achterlijke fout van zijn broers. Ella. Layla. Hij bergt het boek weer op en zoekt Layla op die in haar kamer in de nis zit.

Ze hoort hem binnenkomen en direct schitteren haar bijzondere groene ogen zijn richting op. Haar donkerbruine haren vallen

golvend over haar schouders. Afwachtend draait ze naar hem toe, haar benen hangen over de bank heen.

Met een zucht gaat Frank naast haar zitten. 'Donkersloot is niet hier. Vlorensteijn wel. Wij zijn hier. Ik ben hier. Ik laat je niet meer gaan, Layla Marquez. Ook als ik de wereld over moet reizen om jou bij Vlorensteijn toe te laten dan doe ik dat. Ik weet dat het Donkersloot moet zijn, die dit doet. Ik weet dat ik je daarmee Marquez niet kan geven, maar ik doe het. Jij hoort bij Vlorensteijn. Vlorensteijn is er voor jou. Ik ben er voor jou. Het spijt me, van alles'

Eindelijk durft hij Layla aan te kijken. Bij het zien van haar mooie verdrietige lach, voelt hij zich warm worden. Het is een gevoel dat hij nooit meer wil loslaten.

3 ~ Het bal

Nog steeds is Layla Marquez in zijn huis. Maar meer omdat zijn dochter erop aandringt. Al een tijd heeft Frank Maurits, de vriend van Fleur, niet meer gezien. Alleen Layla. Als hij ernaar vraagt, hoort hij dat Maurits druk is met zijn jaarclub. Blijkbaar brengen die steeds meer tijd met elkaar door en daar blijft het bij. Ook Layla kan hij hierin niet lezen, maar Frank is opgelucht als duidelijk is dat Fleur wel met Maurits bij het Vlorensteijn-bal aanwezig is. Het brengt hem direct op een idee. 'Layla, jij bent ook uitgenodigd bij het Vlorensteijn-bal', zegt hij aan tafel, waarop Layla zich verslikt in haar eten.

Proestend slaat Fleur op haar rug en ook Beth moet lachen. 'Dat is aardig van je, pa. Lay, doe je dat? Het is de beste wraak.'

'Wraak?' Vraagt Layla schor. Ze pakt haar glas water. 'Naar mij bedoel je?'

'Nee', giechelt Fleur. 'Naar Donkersloot.'

'Ik vind het een goed idee', zegt Patriek.

'Dan ben je mijn date.'

Layla neemt een paar slokken. 'Ik heb geen geld voor een jurk.'

'Dat regelen we wel', stelt Frank haar gerust en wisselt een blik met Beth. 'Dus je bent er bij?'

'Wil je niet liever iemand anders als date?'

Vraagt Layla aan Patriek.

'Ik zou niet weten wie.'

'Ik wel'. Met een ondeugende lach neemt Layla weer een hap van haar eten.

‘Nee, ik vind het goed om jou mee te nemen. Dat is voor jou ook prettiger, zeker tijdens jouw eerste introductie op het Vlorensteijn-bal’. Patriek kijkt om zich heen en zowel Frank als Beth knikken hun hoofd.

‘Goed’, mompelt Layla.

‘Goed? Dus je gaat!’ Roept Fleur uit. ‘Jee’, ze valt om Layla’s nek heen.

Frank lacht om zijn dochter. ‘Dat is dan geregeld’. Hij voelt Beths hand in de zijne, maar hij laat los. Meteen voelt hij de sfeer omslaan. Daarom legt hij zijn arm om Beth heen. ‘Lukt het jou met de voorbereidingen?’ Hij aait over haar rug.

‘Dat loopt goed. We moeten alleen de muziek nog selecteren voor onze dans’.

‘Oh ja’, zegt Layla dromerig. ‘Dan zie ik eindelijk de dans van de grote Frank Vlorensteijn en de gevreesde Beth Vlorensteijn. Mag ik helpen?’

‘Helpen? Waarmee?’, vraagt Beth.

‘Jullie dans?’

Automatisch kijkt Frank naar Beth die net op dat moment hem aankijkt. ‘Ik vind het een goed idee’. Hij drukt Beth tegen zich aan. Het misselijke gevoel dat bij hem naar boven komt, probeert hij te onderdrukken. Denkend aan de lieve Beth van vroeger. Die hem steunde, hem troostte, hem aanmoedigde. De Beth die de plaats van Ella Donkersloot in nam. De andere Beth moet hij wegdenken, voor nu. ‘Wat denk je, lieverd?’ Hoort hij zichzelf zeggen.

‘Ik vind het een goed idee’.

Bij het zien van Beths glunderende ogen, gebeurt de rest weer vanzelf. Hij geeft haar een kus. Nog steeds geeft hij om deze vrouw, ondanks haar afschuwelijke streken.

4 ~ Afleiding

'Ze is er'. Beth tikt Frank met haar ellenboog aan. Ze doelt op Layla.

Vanaf de dansvloer ziet Frank haar staan, naast Patriek. Haar arm heeft ze door zijn arm. Ze hadden haar niet eerder gezien. De kinderen waren vanuit de stad vertrokken naar de locatie waar het Vlorensteijn-bal wordt gegeven. Frank knikt alleen. Deze avond kan hij zich niet te veel veroorloven Layla Marquez aandacht te geven. Haar betrokkenheid zit in de dans die hij met Beth heeft voorbereid. Beth pakt hij nu bij de hand en leidt haar verder de dansvloer op. Daar beginnen ze de openingsdans van de avond. Zoals altijd verloopt dit perfect, meer dan perfect. Zelfs met het dansen zijn ze het perfecte paar, vullen ze elkaar aan. Dansen is niet Beths favoriete onderdeel van het bal, maar met Frank lukt het haar altijd de openingsdans te doen slagen. Als ze klaar zijn ziet hij de opluchting in haar ogen. Hij geeft haar een snelle kus voordat ze een buiging maken naar de gasten die allemaal staan om te applaudisseren. De volgende dans begint en nu komt ook Patriek met Layla de dansvloer op. Voor de dans met de kinderen hebben ze andere muziek gekozen en door de zaal klinkt 'Killer Queen'. In zijn ooghoeken ziet Frank het plezier bij de kinderen. Zelfs bij Fleur en Maurits en opgelucht leidt hij Beth verder door de zaal. Ook zijn broers en ooms lopen nu naar de dansvloer met hun vrouwen. Als hij naar Beth kijkt ziet hij haar emotioneel worden.

‘Wat is er?’ Frank ziet Beth zelden geëmotioneerd.

‘Ella. Ze was een Queen fan’. Beth kijkt hem aan. ‘Dat weet je toch nog wel?’

Frank knikt alleen. Natuurlijk weet hij dat. De eigenzinnige optredens van Ella Donkersloot op de muziek van Queen zal hij nooit meer vergeten.

Samen lopen ze naar hun tafel. Op aandringen van Fleur zit de familie Ten Cate samen met de familie Haghenaer aan de tafel van Frank en Beth. Zowel Frank als Beth vonden het een vreemde indeling, maar ze zijn ingegaan op Fleurs verzoek.

Na afloop van de dans komen de kinderen naar ze toe om ze te begroeten, ook Layla loopt met ze mee en ze raakt in gesprek met Victoria en Anton Ten Cate. Frank vangt het gesprek op en hij hoort dat Anton vraagt naar Layla's werk als freelancer. Verrast mengt hij zich in het gesprek. ‘Freelancer?’

‘Layla is al betrokken bij een van onze zaken als tolk’. Anton legt zijn hand op Layla schouder. ‘Deze dame gaat het ver schoppen, Frank’.

‘Je bent een drukke dame, het is bewonderenswaardig om te zien’. Victoria geeft een lichte aai over Layla's wang. Waarop Layla bescheiden haar ogen neerslaat. Daarna loopt ze mee met Patriek naar zijn tafel. De rest van de avond ziet Frank Layla haast niet meer. Ze is voornamelijk aan Patrieks zijde. Dankzij Patriek maakt ze kennis met de wereld van Vlorensteijn, de contacten en dat is precies waar Frank haar wilde.

Als hij terugloopt van het toilet loopt hij Layla tegen het lijf in de hal.

‘Je doet het goed’, zegt hij alleen.

‘Jij ook, Frank’.

Samen lopen ze weer de zaal in. Voordat ze weer naar Patriek loopt, draait ze zich naar Frank.

‘Dank je wel dat ik hier mag zijn, meneer Vlorensteijn’.

Hij zegt niets, tikt alleen op haar wang en knikt naar haar. Samen lopen ze naar de zaal. Daar zoekt hij Beth, maar hij ziet haar niet. Zoals vaker op feesten.

‘Waar is Beth?’ Klinkt Layla’s lieve stem, maar hij kan geen antwoord geven. Ook omdat hij wordt afgeleid door Celia Ten Cate, de zus van Victoria. Die hem de dansvloer op trekt. De rest van de avond ziet hij Layla niet meer. Alleen de dames die hem altijd afleiden van het gedrag van Beth.

5 ~ Verdwijning

Hij heeft het niet goed gedaan. Al als het einde van het bal nadert, beseft Frank dat steeds meer. Beth is niet lang weggeweest, maar het was voor Frank moeilijk om zich te ontdoen van Celia en Claudette. Beiden kent hij nog uit zijn studietijd en de dames zoeken hem vaak op als Beth verdwenen is. Verdwenen. Waarom Beth nu zo kort weg bleef, dat weet hij niet. Waarom ze weg was, dat weet hij ook niet. Alleen baalt hij van zichzelf. Van de Frank die hij heeft laten zien aan Layla Marquez op het Vlorensteijn-bal.

Deze avond drinkt hij wel een whisky. Alleen in zijn werkkamer. Beth ligt al op bed. In de limousine hebben ze weinig met elkaar gesproken. Hij neemt het haar kwalijk dat ze weg was. Dat hij weer overgeleverd was aan dames als Celia en Claudette. Ze bedoelen het goed, maar het betekent ook dat ze meer weten over Beths constante verdwijning tijdens de feesten. Al jaren zit dat hem niet lekker. Om dat te verbergen doet hij alsof hij de vrije Frank Vlorensteijn is. Dat is hij niet. Het doet hem zeer dat Beth steeds verdwijnt en hij weet met wie. Ook deze avond was niet veel anders. Pas in de limousine zag hij het aan haar. Celia. Claudette. Layla.

Frank draait zijn gezicht naar zijn bureau. Zij had het ook door. Beths verdwijning. Waar was geweest? Wilde hij het weten? Het liefst ontloopt hij de acties van zijn vrouw. De dansen met dames als Celia en Claudette zijn aan de ene kant een goede

afleiding, maar deze avond had hij het anders moeten aanpakken. Hij slaat zijn glas achterover en besluit naar bed te gaan. Tot zijn verbazing is Beth nog wakker. Haar armen gaan om zijn middel en ze kust in zijn zij.

‘Je bent vroeg boven’. Haar stem klinkt wel slaperig.

Automatisch haalt hij zijn hand door haar blonde haren. Beth Vlorensteijn-de la Reve. De Brigitte Bardot look-a-like. Het was de reden dat Ella, Layla’s moeder, zo vol van haar was. Beth draait op haar rug en staart hem in het donker aan. ‘Je was weer met Celia en Claudette’.

‘Jij was weg’. De norske klank in zijn stem kan hij niet tegenhouden.

‘Ja. Daar was ik al bang voor’. Beth komt een beetje overeind. ‘Het was niet wat je denkt, Frank’.

‘Je was niet met een man?’

‘Jawel, met de manager van de band. Maar er is niets gebeurd’. Beth gaat liggen en ze legt haar arm over haar hoofd. ‘Kom je liggen?’

Fronsend kijkt Frank naar Beth. ‘Wat is er met je?’

‘Niets. We hebben het bal gehad, ik wil slapen’.

‘Beth...’

‘Die man kende Layla’.

‘Pardon?’

‘Hij herkende haar, van vroeger. Toen ze nog veel op stap was met Sergio Anatoli’.

Een rilling gaat door Franks lichaam.

‘Ze zong toen veel’. Beths stem klinkt zachter. ‘Vaak was de band daar waar hij toen voor werkte. Ik vroeg hoe lang geleden dat was. Hij had het over ongeveer zes jaar terug’.

‘En toen?’

‘Niets. Ik heb Vlorensteijn gebruikt om haar te beschermen’.

Eindelijk gaat Frank liggen. ‘Goed zo. Dat is alles?’

Er klinkt een diepe zucht van Beth.
‘Voorlopig wel’.

6 ~ De manager

Natuurlijk herkende ze de manager. Haar geheugen heeft haar niet in de steek gelaten, helaas. Het is geen slechte man en daarom durft Layla hem ook zelf op te zoeken. Ze weet waar ze hem kan vinden. Ook hij zat toen vast in de vreemde wereld waar zij zich in bevond. Een plek die eerst zo hartelijk en veilig leek, maar ook hij werd meegetrokken in de andere duistere wereld waar het netwerk van Sergio Anatoli aan meedeed. Al een paar weken is Layla genoodzaakt weer die familie op te zoeken. Het is aardig dat ze zo betrokken wordt bij de familie Vlorensteijn, maar dat heeft juist als gevolg dat ze haar laatste pleeggezin moet inschakelen om haar verleden te beschermen.

Gelukkig is de manager zelf ook bang voor zijn eigen verleden, maar hij heeft het stom genoeg wel tegen Beth Vlorensteijn gezegd. Nadat ze hem heeft gesproken, blijft Layla nog lang nadenken. Het heeft een andere reden dat hij Beth aansprak.

Het had niets te maken met Layla's verleden, maar juist Beth Vlorensteijn. Natuurlijk begrijpt ze dat meteen en ze klopt weer aan op zijn deur. Hij woont in een mooi appartement. Ruim. Modern. Weer wordt ze binnengelaten. Nog steeds ziet hij er goed uit. Iets ouder. Ze zijn tenslotte allemaal zes jaar ouder. Ook zij.

'Waarom vertelde je het tegen Beth Vlorensteijn?' Ze durft dicht tegen hem aan te staan. Haar borsten duwen in zijn buik. Zijn ogen hebben weinig nodig om zijn verlangens wakker te schudden. Hoewel ze hoopte dat het niet nodig was, heeft ze toch haar goede jurk aangetrokken.

'Ik ben trots je te kennen'. Zijn handen gaan langs haar arm en dan naar haar zij. 'Jammer dat je niet ging zingen op het bal. Het had vast fantastisch geklonken. Ik heb Sergio regelmatig gezegd dat ik een ster van je kan maken'.

'Daar heb ik geen interesse in'. Toch lacht ze erom, om hem af te leiden. 'Ging het je om mij?'

'Natuurlijk'.

'Niet Beth Vlorensteijn zelf'. Ze ziet zijn opgelaten lach. 'Het is Beth Vlorensteijn...'

'Dat is geen straf, maar ik heb liever jou. Layla Marquez...of moet ik zeggen...'

Ze legt haar vinger op zijn lippen. 'Noem mij Layla'.

'Layla...'

Ze heeft geen keus en ergens wil ze zijn aanraking. Hij ruikt lekker. Zijn lichaam voelt warm en zelfs zijn aanrakingen voelen zacht en liefdevol. Natuurlijk beseft ze dat het tijdelijk is. Altijd is de

liefde die zij ontvangt tijdelijk. Ook deze middag laat ze zijn verlangende aanrakingen toe. Het gaat niet alleen om hem. Het gaat niet alleen om haar. Ze weet dat ze daardoor zijn wegen naar Beth Vlorensteijn kan tegenhouden. Met hem wel. Als ze hem bekijkt, kust ze hem hartstochtelijker. Nu kan het. Ze is twintig jaar. De wereld ligt voor haar open en ze kan alles. Nu ze niet meer vast zit aan Cedric.

‘Eindelijk, Layla Marquez’.

Bij het zien van zijn bewonderende ogen, weet ze dat haar missie geslaagd is. Hij ziet alleen maar haar. Geen Beth en dat is beter voor Frank Vlorensteijn. Tevreden laat ze zich in zijn warme armen vallen en ze voelt zijn veilige omhelzing om haar heen. Voor even is de kou verdwenen.

7 ~ Marquez

Een nieuw jaar en een nieuwe baan. Layla heeft nog een reden gevonden om Parijs op te zoeken. Dankzij de manager is ze in contact gekomen met een modellenbureau. Haar contactpersoon was direct onder de indruk. Wat niet raar is. Die kracht heeft ze en als model kan ze dat mooi gebruiken. Het heeft te lang geduurd dat ze haar ware zelf onderdrukt om niet op te vallen. Om niet in de val te lopen zoals haar moeder deed jaren geleden. Dit is de perfecte manier. Parijs. Hier kan ze Layla zijn. Tevreden loopt ze door de straten nadat ze weer een fotosessie heeft gehad. Meerdere fotografen willen haar voor de lens. Haar agente heeft haar goed aangeprezen.

Als Layla de straat in loopt van haar hotel, ziet ze een dame staan. Automatisch houdt ze haar pas in. De haren. De kleding. De houding. 'Marquez', fluistert ze voor zich uit. Terwijl ze verder loopt, ordent ze haar kleding. Ze draagt een korte zwarte rok, met daaronder hoge zwarte laarzen en eroverheen een wijde witte trui. Gelukkig draagt ze haar lange jas, die haar de statigheid geeft die aansluit bij Marquez. Zodra ze de vrouw passeert, ontwijkt ze niet het oogcontact die dame van haar vraagt. Een knik is voor Layla al voldoende om een lichte buiging te geven. Daarna volgt ze de dame het hotel in. Ondertussen begroet Layla de dames bij de receptie. Ze wil geen argwaan wekken. Alhoewel, wat moet de argwaan zijn? Ze

kan een afspraak hebben met een opdrachtgever voor haar modellenwerk. Maar Layla weet beter.

De dame kiest een tafel in de hoek bij een raam. Daar kunnen ze rustig praten, begrijpt Layla meteen. Ook Layla controleert of ze niet te dicht bij de andere gasten zitten. Aan de ene kant spreken ze vast in het Spaans. De kans is klein dat de andere gasten het gesprek volledig kunnen volgen.

‘Mijn naam is Carmen Fernandez, Layla. Ik ben...’

‘De zus van mijn vader’, vult Layla aan. ‘Ik ben op de hoogte van de stamboom van Marquez, Fernandez en Betista.’

‘Als dat zo is, Layla’. Carmen vouwt haar handen ineen. ‘Dan weet jij ook van de regels van Marquez en wat jouw huidige werk daarin betekent.’

Layla staart zonder blikken of blozen naar Carmen Fernandez. Natuurlijk is ze daarvan op de hoogte. ‘Officieel behoor ik niet tot de familie Marquez. Het is voor mij daarom minder van belang om daarmee rekening te houden met mijn activiteiten. Ik kan u verzekeren, mevrouw Fernandez, dat mijn werk als model degelijk zal blijven.’

‘Dat kan gevolgen hebben voor jouw carrière.’

‘Ik ambieer geen carrière als model. Het is enkel een aanvulling van mijn kapitaal’. Layla ziet de ogen van Carmen Fernandez groter worden. ‘Marquez hoeft zich geen zorgen te maken. Mijn

vader heeft mij goed opgevoed. Kwam u daarvoor naar Parijs?’

‘Ik zou het zonde vinden als jouw plek bij Marquez onmogelijk wordt. Er is nog een ingang, dat weet je. Maar niet met een carrière als model.’

‘Daar ben ik mij van bewust. Ik werk ook al als vertaalster. Russisch onder andere’. Nu heeft ze de aandacht van de vrouw. ‘Het zijn nu nog eenvoudige vertalingen, maar in de toekomst zal ik werkzaam zijn als juridisch tolk, voor meerdere talen.’

‘Ga zo door, Layla. Blijf ondertussen in contact met de familie Vlorensteijn. Je weet waarom.’

‘Ja, mevrouw Fernandez.’

8 ~ De volgende stap

Na haar confrontatie met de zus van haar vader, pakt Layla haar studie serieuzer op. De afgelopen jaren was ze voornamelijk gericht op de studie Engels en stond alles in het teken van de oude Engelse literatuur. Het was voornamelijk haar moeder door wie Layla zich liet leiden in haar keuzes. Waarom ze dat deed, dat wist ze niet. Misschien komt het door de confrontatie met haar opa jaren geleden. Ze ontmoette hem in de supermarkt. Daar werkte ze vanaf haar zestiende jaar om de kamer te betalen waar ze woonde. Hij herkende haar, maar zei er niets over. Wel gaf hij haar radeloos een boodschappenlijstje. Niet wetende waar hij het moest vinden of wat de producten inhielden. Vanaf die dag hielp Layla hem iedere dag in de supermarkt. Na een paar weken vroeg zij zich af of hij inmiddels niet wist waar hij alles kon vinden. Toch bleef hij haar opzoeken en ieder keer gaf hij haar weer het lijstje. Het duurde niet lang voordat Layla hoorde over de ziekte van zijn vrouw. Layla werkte ruim twee jaar in de supermarkt. De week voordat ze vertrok, moest ze het de man vertellen. Hij bedankte haar vriendelijk voor haar toegewijde diensten. Een echte militair dacht Layla bij zichzelf. Ze wist van de hoge functie van haar opa. Het is de reden voor de strenge opvoeding die hij hanteerde. Layla hoopte dat ze uiteindelijk weer contact met haar zouden opnemen, maar dat is tot op de dag van vandaag niet gebeurd.

Die middag zit Layla te piekeren in het appartement. Haar ontmoeting met Marquez blijft door haar hoofd spoken. De zus van haar vader had de moeite genomen Layla op te zoeken in Parijs. Al is Parijs voor Marquez geen grote reis. Die mensen beschikken over zoveel middelen. Ze kunnen overal heen. Layla weet dat Marquez overal ogen heeft. Dat ze altijd in de gaten wordt gehouden. Ze heeft niet volgens Marquez geleefd de afgelopen jaren. Maar dat hoeft ook niet, bedenkt ze nu. Als ze maar de basis legt voor een toekomst met Marquez. Dat betekent werken aan haar carrière als een juridisch tolk. Twijfelend bekijkt ze een brochure van de faculteit Rechten. Ze kan een minor volgen, naast haar studie Engels. Met een zucht gaat ze aan tafel zitten en vult het inschrijfformulier in. Tijdens het invullen en aanvinken van de vakken, voelt ze een misselijk gevoel opkomen. Haar handen trillen en de brok in haar keel wordt groter en groter.

‘Ik ben Layla Marquez’, zegt ze tegen zichzelf. ‘Ik ben Layla Marquez’. Ze sluit haar ogen en probeert haar gedachten rustig te maken. ‘Ik ben Layla Marquez’. Ze neemt een slok van haar water en vult het formulier verder in.

‘Dit is niet Layla Marquez’, klinkt een stem. ‘Mijn Layla moet dansen’.

‘Ik ga dansen, mama. Ik blijf dansen’.

‘Niet vergeten, zonnetje’.

‘Nee papa, ik blijf dansen. Maar ik moet werken’.

‘Goed zo, zonnetje’.

Tevreden bekijkt Layla het inschrijfformulier. Dit is haar volgende stap. Ze loopt naar haar slaapkamer en haalt haar boekje tevoorschijn. In haar boekje vinkt ze Rechten aan. Het duurde lang voordat ze deze stap kon nemen. Door haar verleden met het rechtssysteem, wilde ze lang wegblijven van advocaten, rechters en de rechtbank. Hoe vaak ze wel niet heeft moeten getuigen en tolken voor haar laatste pleegfamilie. Het heeft haar eigenlijk stuk gemaakt, maar ze heeft geen keus. Het is een belofte die ze heeft gemaakt, als Layla Marquez.

9 ~ Vechten

Toegeven. Het is een woord waar ze niet aan wil denken. Ze is nog liever ziek, dan dat ze toegeeft aan al haar verdriet. Zelfs vandaag niet. Werken is onmogelijk. Deze keer heeft ze zichzelf ziek gemeld. Studeren is al helemaal geen doen. Wat er aan de hand is weet ze niet, maar er is iets mis. Met moeite weet ze haar glas water te pakken om haar paracetamol in te nemen. Fleur heeft ze de hele week niet gezien. Ze is iedere dag met Maurits, waar Layla blij om is. Ze was bang dat die gekke Annabel Maurits aan het verleiden was, maar dat is gelukkig niet zo. Annabel hield Maurits net zo in het oog als Layla deed. Allebei hadden ze door dat die jongen aan het afdwalen was, maar hij was wel trouw aan Fleur. Wat bijzonder is. Na drie jaar lijken die twee nog hechter dan ooit. Het zou Layla

niet verbazen als Fleur en Maurits al snel gaan samenwonen.

‘Lay!’

Nee he. Fleur is thuis en ze wil liever deze toestand verbergen. Layla heeft geen zin in de waterval genaamd Fleur. Op sommige momenten leidt het af. Op andere momenten is het gewoonweg behoorlijk irritant.

‘Lay he we willen...’

Stilte. Fleur is stil en Layla heeft niet eens iets gezegd. Tot haar verbazing ziet Layla ook Annabel, Emmi en Maurits de kamer in rennen. Ze bewegen druk om haar heen en Fleur staat bij haar. Gebeld. Niet gebeld. Nee natuurlijk niet. Ze kan amper drinken.

‘Het geeft niet, Fleur. Blijf bij Layla.’

‘Ik bel Beth en Frank’. Annabel. Waar bemoeit zij zich mee?

‘Layla?’ Emmi. Ze begrijpt het meisje nog steeds niet. De ene keer is ze lief en zachtaardig. De andere keer komt haar adellijke eliteaire kant naar boven. Layla weet nog steeds niet of ze Emmi kan vertrouwen. ‘Layla. Heb je pijn?’

Ik heb altijd pijn. Ik kan het aan. Meer dan jullie allemaal.

‘Layla?’ Die stem. Ze weet dat het Maurits is, maar de zware klank brengt haar terug. Ze gilt. Dit keer lukt het. Toen niet. De dag dat het nodig was.

‘Lay, kalm he. Het is Ritz. Hij doet niets’. Ze weet niet waarom. Ze weet niet wat er is gebeurd. Of wil ze het niet weten? Wil ze de avond vergeten dat ze dacht dat ze alles aan kon? Dat ze

dacht te zijn zoals Fleur, Annabel en Emmi. Leuke jonge meiden. Onbezorgd. Mooi. Jong. Tenslotte is ze zelf ook jong en ook mooi. Dat hoort ze regelmatig. Niet voor niets kreeg ze snel het gezelschap van die kerel. Het was gezellig. Heel gezellig. Dat wilde ze zelf. Net als met Lex. En Cedric. Hij was alleen niet als Lex en Cedric. Ook niet als de leraar. Maar dat kon hij niet weten. Hij kende haar niet eens. Zij wilde een keer. Hij wilde een keer. En haar lichaam strafte haar meteen. Gewoon omdat ze jong wil zijn. Nooit wordt ze als Fleur. Ze is Layla. Haar leven is anders, maar dat accepteert ze niet. Ze blijft vechten. Haar ogen houdt ze op Fleur, Emmi en Annabel. Zo wil ze zijn. Zo moet Layla Marquez worden. Fleur helpt haar. Dat weet ze.

‘Ik ben hier, Lay’.

Dat weet ze. Fleur is er. Altijd.

10 ~ Het vertrek

Veel mensen denken altijd dat ze ziek is, maar dat is het niet. Op sommige dagen valt het haar gewoon zwaar. Geen ouders. Geen Julio. Geen familie. Vaak probeert ze zichzelf te overtuigen van de vrijheid die ze heeft, vergeleken bij haar vriendinnen. Natuurlijk zit ze niet vast aan familieverplichtingen, maar ze leven nog steeds in haar hart. Dagelijks staat ze stil bij de normen en waarden die haar ouders haar meegegeven hebben. Aan de ene kant is acht jaar kort, maar voor haar lang genoeg om de rest van haar leven stil te staan bij de lessen die haar ouders haar leerden. Dat waren haar veel. Haar opvoeding bestond voornamelijk uit trainen, studeren en werken. Het maakt je sterk, zei haar moeder altijd. Grappig genoeg gaf haar moeder Layla een opvoeding, waar ze zelf los van wilde komen. In ieder geval van de strikte regels. De normen en waarden vergat Layla's moeder nooit, ook niet tijdens haar wilde jaren.

Layla's moeder Ella groeide op in de Disco-tijd van Donna Summer en de BeeGees. Ze ging helemaal los op de nummers van Saturday Night Fever en wilde anderen ook de Disco-dansen leren. Alleen haar moves en haar kleding veroorzaakten grote misverstanden. Ella was er niet bang voor, ze wist wie ze was, alleen wisten anderen dat niet. Zelfs haar vader.

De verhalen komen weer naar boven nu Layla de dagboeken van haar vader leest die Anton haar heeft gegeven. Van haar vaders verleden weet

ze eigenlijk heel weinig. Alleen over zijn familie in Mexico en dat hij haar moeder in Washington leerde kennen. Hij had daar een baan en zij was daar een student. Toen Ella afgestudeerd was, vertrokken ze naar Nederland.

Als ze de deur hoort, kijkt Layla op van de schriften. Ze is verbaasd als ze Fleur in haar kamer ziet verschijnen. Automatisch kijkt Layla naar de klok. Het is elf uur in de avond. Fleur zou tot in de nacht weg zijn vanwege een feest van de studentenvereniging. Layla wil vragen waarom Fleur zo vroeg is, maar ze besluit zwijgen als Fleur plaats neemt op haar bed.

‘Wanneer ga je naar Parijs?’ Vraagt Fleur. Ze houdt haar ogen op de televisie.

‘Morgen’. Layla knijpt haar ogen samen. ‘Wil je mee?’

Fleur knikt zonder iets te zeggen. Ze kijkt naar de schriften op het bed. ‘Van je vader?’ Fleur gaat een beetje rechtop zitten en ze steunt op een ellenboog.

‘Ja’.

‘Was je daarom verdrietig?’

‘Ja’.

Weer knikt Fleur, ze houdt haar ogen op een schrift. ‘Laten we in Parijs blijven, Lay’. Nu kijkt ze op. ‘Vlorensteijn zoekt het maar uit’.

Layla raapt de schriften bij elkaar. ‘Als je me vertelt waarom. Ik kan je niet zonder een reden weghouden van Vlorensteijn’.

‘Maurits’.

Maurits. Het was altijd Ritz. Nu Maurits. Dit is niet goed, weet Layla. Ze pakt haar telefoon en belt naar Parijs. Fleur gaat mee. Ze vertrekken, met zijn twee. Zoals het plan was jaren geleden. Voor Maurits.

11 ~ Fleurs besluit

Ze zijn in Parijs. Layla is voornamelijk druk met danslessen en enkele modellenshoots. Fleur gaat altijd met haar mee. Gelukkig is dat voor niemand een probleem. Wat logisch is, want Fleur houdt zich rustig. Tussen de bedrijven door studeert ze. Parijs is voor een week. Daarna hebben ze allebei tentamenweek en natuurlijk gaan ze terug naar Nederland voor de tentamens. Wat daarna volgt zien ze wel. Voorlopig zal Fleur met Layla mee gaan als Parijs haar vraagt.

Tot Layla's verbazing is Fleur behoorlijk in haar element. Ze weet zich goed raad met de Fransen, maar dat is niet zo vreemd met Franse bloed. Fleurs moeder Beth komt uit Frankrijk en Fleur gaat regelmatig met haar familie de Franse kant bezoeken. Fleur spreekt daarom vloeiend Frans en het is duidelijk dat ze zich thuis voelt in de Franse hoofdstad.

Layla ontdekt de Française in Fleur en het is leuk die kant van haar vriendin te zien. Hetzelfde geldt voor Layla. Blijkbaar is dat wat hun samenbindt, die Franse geest die eigenlijk vrij is zonder de extreme uitbundige kant. Wel de artistieke. Fleur gaat zelfs mee doen met de danslessen.

Als ze bij een grand café in een gekke bui zijn, melden ze zich aan bij een open podium en ze doen een van hun bekende dansjes van vroeger. Het valt in de smaak en de eigenaar vraagt ze zelfs voor

meerdere avonden. Gillend van de lach rollen ze die avond over de vloer.

‘Dit is veel beter dan het achterlijke Nederland’. Fleur gaat bij een fontein zitten. Ze veegt een traan weg die vrij is gekomen door het lachen. ‘Je had al die tijd gelijk, Lay. Je wilde me vrij maken van Vlorensteijn, maar ik durfde niet. Ik was jaloers dat jij wel zo ver was. Jaloers’. Fleur lacht spottend voor zich uit. ‘Wat een vreselijk bitch was ik voor je. Echt vreselijk. Wat ik...ik ben erger dan Annabel. Erger. Weet je dat? Of is naar bed gaan met de vriend van je vriendin niet erger? Geen idee’. Weer lacht Fleur, nu harder. Vol van verdriet. ‘Ze ging met hem...ze waren samen. Ze konden niet eens wachten. Hun kleding was nog...en hij...hij...hij...’ Fleur maakt haar handen tot een vuist. Weer springen de tranen in haar ogen. ‘Hij wilde het! Hij wilde haar!! Hij zei altijd van niet. Altijd ontkende hij en ineens...’ Fleur lacht weer. ‘Ineens liggen ...nee staan ze...in het magazijn van de vereniging. Van alle plekken...weet je wel hoe vies het daar is... Dat zal het zijn. Ik wilde nooit dat soort plekken. Hij wilt gewoon smerig. Prima. Dag Maurits Haghenaer. Veel plezier met je vieze mens!’ Fleur klapt haar handen in het water. ‘Het spijt me, Lay. Het spijt me zo erg. Het spijt me zo...erg...’ Fleur kijkt Layla aan. ‘Nu pas weet ik hoe het echt voelt en dat is niet hetzelfde. Dat is nog het ergste! Ik heb een vader en moeder die van alles kunnen regelen. Weet je wel hoeveel macht ik nu heb, Lay. Hagehnaer, Ten Cate en Van Melligen kan ik uit Vlorensteijn laten zetten’.

‘Door een keer?’ Stamelt Layla schor.

‘Een keer. Welnee, Lay’. Fleur draait haar gezicht weg. ‘Dit is al een tijd gaande. Een paar maanden als je het mij vraagt. Het was een kwestie van tijd dat ik ze zou betrappen’. Fleur legt haar hoofd in haar nek. Haar haren waaien zachtjes in de wind. ‘Stomme idioot. Het was goed zo lang het duurde. Nu zijn wij aan de beurt. Eindelijk. Ben je er klaar voor, Lay? Kan je Vlorensteijn aan?’

‘He. Je hebt het tegen Layla Marquez’.

‘Ja. De beste vriendin van de wereld’.

12 ~ Wegblijven

Hoewel ze niet lang weg willen blijven, staan binnen twee dagen Frank en Beth in de lobby van het hotel. Verontwaardigd loopt Layla op ze af.

‘Wat doen jullie hier?’

Fleur verschijnt achter haar. ‘Hoe weten ze dat we hier zitten?’

Layla kijkt zuchtend achterover. ‘Ik laat altijd mijn hotelgegevens achter bij Beth.’

‘Oh’. Fleur slaakt nu ook zucht. ‘Daar heb ik niet bij stilgestaan’.

‘Dat is duidelijk’. Beth stapt op Fleur af. ‘Ik schrok me wild toen de vereniging ons belde met het bericht dat je was verdwenen op de avond van een van de belangrijkste feesten’. Ze wil Fleur bij haar arm pakken, maar ze houdt zich plotseling in. ‘Wat is er aan de hand? Je gaat niet zomaar met Layla naar Parijs’.

‘We kunnen beter naar de hotelkamer gaan. Komen jullie maar mee’. Layla gebaart ze mee te lopen. Ze ziet nog net dat Fleur zich losmaakt van Beth en vervolgens naast Layla gaat lopen. Onderweg naar de hotelkamer wisselen ze blikken met elkaar, die alleen zij begrijpen. Een manier die ze al hebben gevonden op de middelbare school, toen hun onderlinge contact nog geheim moest blijven.

‘Vertel’, zegt Beth als ze in de kamer zijn.

‘Maurits’. Fleur zet een tas neer en pakt deze uit. Ze ruikt aan een legging.

‘Maurits’, Beth klinkt bedenkelijk. ‘Je bedoelt Ritz?’ Ze kijkt naar Frank die zijn ogen alleen maar op zijn dochter houdt. Daarna draait ze zich naar haar dochter. Het is duidelijk dat ze het begrijpt. ‘Fleur. Je vader en ik zijn bereid je te steunen, maar daarvoor hebben we informatie nodig. Niet alleen vermoedens’.

Fleur knikt bedachtzaam. ‘Als ik weg wil blijven bij de vereniging bedoel je. Juist. Ik heb Maurits en Annabel betrappt, ze hadden seks. Ik moet nadenken nu en ik heb tijd nodig daarvoor. Samen met Lay en Parijs’. Nu kijkt ze haar ouders aan. ‘Dit wil ik alleen doen, zonder jullie. Maar ik begrijp het als jullie een reactie moeten geven over mijn afwezigheid. Jullie hoeven me alleen niet te verdedigen en ook niet te steunen. Ik kan het zelf aan. Waarom zijn jullie hier? Lays ouders zijn er toch ook niet als er problemen zijn’.

‘Fleur...’ begint Beth.

‘Nee. Laat me dit alleen doen. Zonder Vlorensteijn. Alsjeblieft’.

Beth wil Fleur vasthouden, maar Fleur loopt weg. ‘We zijn er voor je, Fleur’.

‘Dag mam. Dag pa’.

‘Ik wil een ding weten’, zegt Frank. ‘Heeft Maurits je gebeld?’

Layla kijkt naar Fleur, maar ze houdt zich neutraal.

‘Je wilt het niet zeggen?’ Franks gezicht wordt zachter.

‘Laat me dit alleen doen’, herhaalt Fleur.

Frank knikt nu langzaam zijn hoofd en neemt Beth met hem mee. Ze verdwijnen uit de kamer. Zonder protest of preken.

‘Heb je al iets gehoord van hem?’ Vraagt Layla.

‘Alleen maar. Mijn telefoon staat niet stil’. Fleur pakt haar telefoon. Alleen maar gemiste gesprekken en berichten. Ze reageert niet, op niemand. ‘Ik mis hem, Lay. Maar ik mis Vlorensteijn niet. Of de vereniging. Of de jaarclub’.

‘En je ouders?’

‘Het meeste’. Fleur legt haar telefoon op het nachtkastje. ‘Maar dat is goed. Al komt het niet in de buurt bij jouw pijn, dat weet ik. Zelfs Maurits en Annabel niet en dit doet al zeer. Laat staan wat ik jou heb aangedaan. Ik ben een vreselijk monster.’

13 ~ Uit Liefde

Het is de een na laatste dag. Fleur houdt Layla gezelschap bij een fotosessie. Zoals altijd vindt ze het ontzettend gaaf om te zien. Met name hoe haar beste vriendin dit allemaal toch maar doet. Fleur is niet bang voor de camera, maar zoals Layla poseert is gewoonweg professioneel en artistiek. Als Layla weer moet wachten op de volgende shoot, legt Fleur een deken over haar heen.

‘Je doet het echt knap’, zegt Fleur. ‘Je bent heel fotogeniek, maar ook professioneel. Heb je vroeger veel modellenwerk gedaan?’

‘Vroeger?’ Vraagt Layla afwezig.

‘Ja ehm toen we op de middelbare zaten’, probeert Fleur voorzichtig.

‘Zoiets’.

‘Zoiets’. Fleur durft niet verder te vragen.

Layla is altijd erg gesloten over haar jaren bij haar laatste pleeggezin. In die tijd al, want Fleur hoorde te laat dat Layla al ondergebracht was bij een nieuw gezin. Als ze dat al geweten had, dan had dat veel moeilijkheden kunnen voorkomen. Nu weet ze dat er een reden is dat Layla die tijd verborgen hield, maar de exacte reden weet Fleur tot de dag vandaag nog steeds niet.

‘Lay...’

‘Hmm...’

‘Heb je nog gevoelens voor pa?’ Fleur merkt dat Layla haar deken strakker om zich heen doet. ‘Ik heb het wel gemerkt met de feestdagen en ik liet je veel alleen met hem. Of eigenlijk mijn ouders,

alleen was ma steeds weg hoorde ik later. Is er iets gebeurd toen?’

‘We zijn weleens weggeweest. Nadat ik zo ziek was geweest, weet je nog?’

‘Door Roderick, ja dat weet ik’, knikt Fleur.
‘Waar gingen jullie heen?’

‘Gewoon een stuk rijden, niet bijzonders. Dat doet je vader soms, als hij afleiding nodig heeft. Waarom vraag je of ik nog gevoelens voor hem heb?’

‘Heb je toen niet met hem...’

‘Nee. Ik was te ziek’.

‘Oh. Anders wel?’

‘Fleur, waar wil je heen?’

Voordat Fleur kan antwoorden, wordt Layla alweer opgeroepen. Al drie jaar lang merkt Fleur dat er iets speelt tussen Layla en haar vader. Geen verleidingen of geflirt. Eerder een sterke aantrekkingskracht, waar beiden tegen vechten. Maar Fleur zag ook dat Layla te beschadigd was, om werkelijk erop in te gaan. De enige manier die Layla wist, was door ruzie te zoeken met Frank. Maar sinds Layla terug is in hun leven, is Frank milder. Niet meer de grote Frank Vlorensteijn, maar juist meer bescheiden. Nog steeds de harde werker, maar niet meer de man die uit is op macht en succes. Wel het behoud van het imperium voor de bescherming van de familie.

Zodra Layla voor de camera staat, pakt Fleur haar telefoon. Ze weet wat ze moet doen. Niet alleen uit verplichting, maar ook uit liefde.

‘Fleur.’

‘Dag Maurits.’

‘Waarom nam je niet op? Waar ben je?’

Voordat ze antwoordt, kijkt Fleur naar

Layla. ‘Ik zag je met Annabel, de avond van het feest in het magazijn’. Ze hoort Maurits naar adem happen. ‘Niet bang zijn, Ritz. Maar we moeten praten. Over Layla. En mij. Over wat ik heb gedaan’.

14 ~ Ondraaglijk

Ze ontmoet Maurits in het appartement, op een avond dat Layla naar het werk is. Die ochtend zijn ze teruggekomen en Layla staat alweer in het restaurant. Fleur heeft geen idee hoe ze het doet en ze heeft Layla beloofd haar favoriete soep klaar te maken. Maar eerst moet ze met Maurits praten. Eigenlijk heeft ze geen zin in die jongen. Ze mist hem vreselijk, maar het beeld van hem en Annabel blijft in haar hoofd zitten en maakt haar misselijk. Eigenlijk kan ze Maurits niet eens om zich heen verdragen.

‘Wat heb je gezien?’ Maurits is bang, ontzettend bang. Hij had niet verwacht dat Fleur het zou zien of erachter zou komen. Maar hij had het die avond ook niet zien aankomen. Het was drank en Annabel.

‘Genoeg, Maurits. Ik heb geen om in details te treden, maar je kan mij niet wijsmaken dat ze je dwong’, zegt Fleur sarcastisch. ‘Het maakt...we zijn jong en het zat er aan te komen. Wil je Annabel nu?’

Maurits schudt zijn hoofd. ‘Zo is het niet, alleen is er een spanning.’

‘Die heeft Lay met mijn vader, die liggen ook niet meteen samen in bed.’

Verbaasd kijkt Maurits naar Fleur. ‘Dat is niet te vergelijken, Fleur. Die twee zijn toch niet samen bij een vereniging?’

‘Ze zijn samen geweest! Toen ik er voor jou was! En ik Lay liet schieten voor jou! Ze had...toen...had ze...met hem, want ma...die was

weer naar Ro! Ze heeft het niet gedaan, dat weet ik zeker, omdat ze ziek was door mij.' Fleur draait zich weg als ze ziet dat Maurits haar wil aanraken.

'Door jou? Wat bedoel je?' Maurits legt voorzichtig zijn hand op haar schouder.

'Die hele toestand van Layla is mijn schuld. Als ik niet zo'n egoïstisch kreng was geweest, dan was ze nu de Layla die ze hoorde te zijn. Slim, succesvol, een danseres, met een lieve vriend.' Fleur draait zich om. 'En jij? Waar ben je mee bezig? Wat is er tussen jou en dat vieze wijf?'

'Niets...meer...'

'Meer', herhaalt Fleur. 'Er waren meerdere keren?' Ze ziet Maurits knikken. 'Hoe vaak? Zocht je haar op?'

'Nee en het is niet... meestal met stappen. Als we elkaar tegen kwamen.'

'Tegen kwamen.' Fleur probeert sterk te zijn, maar ze kan het niet. Ze is geen Layla Marquez die dag in dag uit geconfronteerd kan worden met haar ergste pijn. Voor Maurits geeft ze over, midden in de woonkamer. Maurits schrikt niet. Hij sust haar tot het voorbij is.

Ze huult. Niet om Maurits, maar om Layla en zichzelf. Het kan niet waar zijn, dat haar vriendin met een ergere pijn leeft dan ze nu voelt.

Maurits zorgt ervoor dat ze gaat zitten en hij ruimt de rommel op. Verdwaasd kijkt ze toe hoe Maurits Haghenaer de vloer schoonmaakt en haar braaksel opruimt. Ze wil hem helpen, maar ze kan niet bewegen. Nu beseft ze hoe groot haar liefde voor Maurits is en hoe erg het is wat ze heeft laten

gebeuren. Ze legt haar hoofd op de bank. Hij liet het gebeuren. Ze liet ze vrij en ze lieten het gebeuren. Layla niet. Die was trouw. Op een lichte kus na. Dat was lief. Ze verdienen het allebei. Haar vader. Haar beste vriendin. De mooiste mensen in haar wereld.

15 ~ Verleiding

Afwezig loopt Fleur door een zalencentrum waar ze zojuist een ruimte heeft geïnspecteerd voor het volgende evenement van de vereniging. Nog steeds heeft ze zichzelf niet gemeld op het kantoor. Alleen Diederik heeft ze kort ingelicht, zonder teveel in detail te treden. Al had hij weinig informatie nodig. Goede kans dat de hele vereniging al door had dat Maurits en Annabel samen veel tijd doorbrachten.

Ze blijft in een hal staan om haar OV-pas te zoeken als ze iemand haar naam hoort roepen. De stem komt haar zowaar bekend voor en ze kijkt om. Rolf van Haeren Seijst komt op haar afgelopen, de vader van Cedric. 'Hallo Rolf'. Beleefd groet ze hem met drie zonen. 'Wat brengt jou hier?'

'Zaken'. Rolf lacht haar stralend toe. 'En jij? Ik vermoed de vereniging?'

'Meteen goed. Hoe is het met je?' Fleur houdt nog wat afstand, want ze weet dat Rolf Layla behoorlijk op haar nek zat in haar relatie met Cedric.

'Goed. Goed. Zijn gangetje. Ben je met de fiets?'

'Nee. Het OV'. Fleur houdt haar kaart omhoog.

Plotseling legt Rolf een hand op haar schouder. 'Wil je een lift? Ik kan je eventueel thuis brengen.'

Fleur voelt haar hart ineens tekeer gaan, maar ze knikt. Als ze met hem mee loopt, merkt ze dat ze nerveus wordt. In de auto merkt ze dat het

niet nodig is. Ze praten over de standaard zaken. Catherine en de kinderen. Haar ouders. Maurits. Dan valt ze stil en Rolf merkt het meteen. Hij zoekt contact met haar.

‘Wat is er, Fleur?’

Ze weet niet hoe ze het moet zeggen. Ook niet of het mag. Haeren Seijst valt niet onder Vlorensteijn, dus in die zin is er geen gevaar. Maar Rolf is ook een goede vriend van Florian, Maurits’ vader.

‘Het gaat minder nu’, zegt ze maar.

‘Bespreek het liever niet met zijn ouders’.

‘Geen probleem, meisje. Je kan alles zeggen als je wilt. Niemand hoort wat van mij’.

‘Waarom zou je dat doen?’ Fleur kan een beetje lachen. ‘Je kent me niet eens’.

‘Dat weet je toch wel, Fleur?’ Rolf kijkt in zijn spiegels. ‘Of heb ik het verkeerd?’

Haar hart gaat tekeer. ‘Ik was niet gek’, fluistert ze.

‘Nee, Fleur. Dat ben je niet. Maar jij bent met Maurits en ik met Catherine. We kunnen er weinig mee’.

‘Ik weet niet meer wat ik ben met Maurits’, zegt Fleur neerslachtig. ‘Het is wel toevallig dat ik jou ineens tegenkom. Of niet?’

‘Daar hoeft je niets achter te zoeken. Alhoewel, ik ben wel vaker in dat centrum’.

Fleur knikt bedenkelijk. ‘Rolf, ben je weleens met mama geweest?’

‘Nee, Fleur. Je vader is mijn beste vriend, daar begin ik niet aan. Je moeder is een

prachtvrouw, maar dat doe ik niet'. Hij lacht. 'Je durft wel, jongedame'.

'Ik zie je altijd kijken naar haar'.

'Daar blijft het bij, het is moeilijk niet naar Beth Vlorensteijn te kijken'.

Net als Annabel denkt Fleur. Catherine vindt ze ook een geweldige vrouw. Van Layla heeft ze niet anders dan goede verhalen gehoord. Daarom doet ze niets. Net als Layla niets deed. Hoewel ze graag zou willen. Vanwege Maurits. Annabel. Haar idiote moeder. Al jaren is Rolf een verleiding voor Fleur, maar ze was met Maurits. Ondanks zijn gedrag en de onduidelijkheid in hun relatie, laat ze Rolf niet toe. Ze bedankt hem beleefd voor zijn lift en loopt naar het appartement. Alleen.

16 ~ Ontdekking

Rolf liet haar niet zomaar gaan. In haar slaapkamer houdt ze het kaartje in haar hand die hij haar gaf. Zijn telefoonnummer. Ze zet het in haar telefoon en stuurt hem een bericht, om te laten weten dat zij het is. Tegen Layla vertelt ze niets. Maurits heeft een hockeykamp, dus die zal ze deze week niet zien. Twijfelend loopt ze door het appartement. Denkend aan Catherine. Ze kan het niemand vragen, ook Layla niet. Die zal ze teveel belasten met dit nieuws. Uiteindelijk pakt ze toch haar spullen en verlaat het appartement om naar haar ouders te gaan.

Eenmaal in het huis is er niemand. Ze besluit naar haar vaders werkkamer te gaan. Waarom weet ze niet goed, maar ze zoekt in zijn spullen. Wat zoekt ze? Ze weet het zelf ook niet. Aanwijzingen? Waarvoor? Van Layla? Dat hij toch met haar is geweest. Ze kan het niet voorstellen. Niet haar vader. Dan vindt ze een map in een la. Ze haalt het eruit en ziet allemaal foto's van Layla. Sprakeloos staart ze ernaar. Het zijn alleen foto's, maar veel heeft Fleur zelfs niet gezien. Het zijn allemaal nette foto's, mooi ook.

Aarzelend zet ze zijn computer aan. Idioot genoeg raadt ze zijn wachtwoord meteen en ze heeft ineens toegang tot alle gegevens van haar vader. Vlorensteijn en het hele imperium. Ze opent zijn mail, veel is zakelijk of van familie, maar ze ziet een map Privé. Weer een wachtwoord. Die man is slim, maar dat is geen geheim. Het kan niet

hetzelfde wachtwoord zijn, dus probeert ze een andere. Het lukt haar niet en ze durft het niet te vaak te proberen.

Hoewel ze bang is voor wat ze gaat vinden, typt ze de naam van Roderick Baerentz in het zoekveld. Tot haar schrik verschijnen een hoop mails. Allemaal van een persoon, Koert. Ze opent een willekeurige mail en ze ziet een foto, van haar moeder en Ro. De volgende weer en daarna weer.

‘Fleur?’

Bij het horen van de zware stem van haar vader, vliegt ze op en kijkt hem verschrikt aan. Ze ziet zijn geschrokken, maar ook boze ogen. Ze kan even niets uitbrengen. Frank ziet de foto op het scherm en trekt haar weg.

‘Wat ben je aan het doen?’ Brult hij. ‘Ben je gek geworden?’

‘Pap...’ Ze wil weglopen, maar ze is ook verdrietig. ‘Pap...ik...als jij het kan, dan kan ik het ook...’

‘Blijf hier’, sist hij. Hij laat haar los en loopt naar de computer. Fleur ziet dat hij de foto weg klikt en haar zoekopdracht ongedaan maakt. Zijn computer gaat uit en hij maakt het bureau leeg. De map met de foto’s van Layla verdwijnt in de kluis. Daarna grijpt hij haar arm en sleurt haar mee.

‘Wat doe je? Au pap’. Ze wordt door hem naar de garage getrokken, waar zijn auto staat. Ze had hem helemaal niet gehoord, blijkbaar was ze verdiept in de achterlijke vieze foto’s van haar moeder en Ro.

‘Ik wil niet horen dat je het alleen wilt doen, zoals Layla. Begrepen? Je luistert naar mij. Je mag zelf je beslissing maken, maar luister eerst naar me’.

Fleur ziet nu de dringende ogen van haar vader. Niet boos, eerder bang. Ze knikt en stapt in de auto.

17 ~ Fleurs gebaar

Zoals altijd hebben ze de beste plaatsen in de zaal. Dit keer zitten Frank en Beth recht tegenover het podium, maar vooraan. Fleur heeft de plaatsen voor ze geregeld. Soms hebben ze een eigen balkon, maar ze heeft er nu voor gekozen haar ouders tussen een gezelschap te zetten. Frank weet erom, Beth enigszins. Hij is zich een ongeluk geschrokken toen hij zijn dochter achter zijn bureau zag zitten, maar het was voor hem een kans om haar toe te spreken. Al lange tijd had hij Maurits' gedrag door. Net als Fleur kon hij alleen niets bewijzen. Fleur heeft al het bewijs. Net als Frank.

'Frank. Beth.'

Beth draait even haar gezicht zijn kant op, een moment knijpt hij zijn ogen samen. Hij staat meteen op en steekt zijn hand uit. 'Dag Victoria. Anton.'

Ook Beth schudt hen de hand. Achter hen verschijnt Annabel. Victoria duwt haar naar voren en ook Annabel geeft Beth en Frank een hand. Frank ziet Annabels ogen groter worden. Hij weet direct wie aan de andere kant van hem verschijnen. De familie Haghenaer, inclusief Maurits. Ze groeten elkaar vriendelijk. Voordat Frank Beth iets kan toefluisteren, voelt hij een hand op zijn schouder.

'Frank, gorgeous.'

Er is maar een die hem zo noemt. 'Catherine'. Hij krijgt een zoen van Catherine van Haeren Seijst. Beth krijgt zowaar een omhelzing en

ze maken een kort praatje met de ouders van Cedric. De zaal wordt voller.

Vanaf het balkon bekijkt Frank de andere gezinnen. De ouders van de studenten die minder tot geen bijdrage leveren aan de vereniging, maar van wie hun kinderen wel lid zijn geworden. Een aantal vallen onder Fleur, op initiatief van Fleur en voor deze studenten is dit optreden ook bedoeld. De opbrengst van de avond gaat naar vijf studenten die worden gewaardeerd voor hun inzet voor de vereniging. Het is een mooi doel, dat helemaal wordt georganiseerd door Fleur.

‘Dag allemaal’. Ontspannen komt Fleur het podium oplopen en ze wordt direct ontvangen met een hard en luid applaus. ‘Welkom op deze avond. Fijn dat jullie er allemaal zijn, want het is een bijzondere avond. Vanavond ga ik voor het eerst vijf prijzen uitreiken aan studenten die zich hebben bewezen, als student en als jaargenoot. De studenten die geselecteerd zijn, komen niet uit een wereld waarin ik ben opgegroeid. Een wereld vol rijkdom en luxe. Als jong meisje was ik me daar bewust van, als puber even iets minder, maar sinds een paar jaar alleen maar meer. Door een bijzondere vriendin van mij. Een die al sinds haar jeugd het alleen doet en nu zelf’, Fleur houdt zich even stil. ‘Die nu zichzelf onderhoud. Ze studeert, ze werkt, ze danst en ze is ook nog een topvriendin. Daarom wil ik deze prijzen aan haar opdragen en benoem ik deze prijzen tot de Layla Marquez – prijzen van de vereniging’.

‘Dat meen je niet’, Beth kijkt opgewonden naar Frank. ‘Wist jij dit?’

Frank knikt naar haar. ‘Ze vroeg mijn toestemming’.

‘Waarom?’

‘Fleur betaalt de prijzen uit haar fonds.’ Hij ziet Beths mond openvallen. ‘Het was dat of Parijs, lieverd. Alleen hiermee hield ik Fleur binnen Vlorensteijn, de vereniging en De La Reve’.

18 ~ Confrontatie

De families voelen zich niet op hun gemak. Ten Cate en Haghenaer. Beiden hebben meegekregen wat Fleurs voorwaarden waren, om weer terug te keren naar de vereniging en haar familie. Hoewel ze met haar voorwaarden, haar eigen toekomst behoorlijk veranderd, is dit toch een manier om deze toekomst zelf in de hand te hebben. Alleen is dat wel veroorzaakt na het incident met Maurits en Annabel. Daar zijn beide families zich van bewust.

Fleur heeft er ook voor gezorgd dat dit deze avond duidelijk is gemaakt. De avond was gevuld met muziek en dans. Zelf danste ze ook mee op indrukwekkende nummers, waarmee ze zichzelf bijzonder neerzette. Met name een dans met Layla op een mix van nummers van Beyoncé maakte ze indruk op het publiek, vooral de families Ten Cate en Haghenaer.

Als Frank en Beth met ze in de lobby staan, is de spanning om te snijden. Annabel en Maurits zijn beide opgeroepen door de vereniging, dus die zijn niet bij de ouders. Dat geeft Frank en Beth de mogelijkheid ze toe te spreken.

Cynthia spreekt echter als eerste. Dat is Cynthia Haghenaer, een flapuit, maar altijd binnen de grenzen van wat de contacten aankunnen. 'Het spijt me vreselijk'. Ze haalt haar hand door haar haren. 'Ik weet niet wat ik moet zeggen. We hebben hem toegesproken en gezegd dat hij duidelijk moet zijn naar Fleur'.

‘Cynthia, hier moeten zij zelf uitkomen’. Franks stem klinkt donker. ‘Fleur heeft ons dat gevraagd. Haar ruimte te geven. Dat neemt niet weg dat wij ook gevoelens hebben bij deze kwestie.’

‘Dat begrijp ik’. Cynthia kijkt nu naar Victoria en Anton. ‘Moeten jullie niet iets zeggen?’

Maar op Victoria’s gezicht is niets meer dan wanhoop te lezen. ‘Ik had dit niet verwacht. Fleur is haar beste vriendin op het moment. Ik vertrouwde Annabel hierin. Ik weet werkelijk waar niet meer wat ik met die meid aan moet. Als dit een grotere degradatie betekent voor Van Melligen, dan begrijp ik dat.’

‘Van Melligen? Annabel is een Ten Cate’, zegt Beth niet begrijpend.

‘Dit is een actie van Van Melligen, geloof mij. Ik wil niet dat Ten Cate hierin getroffen wordt. Doe wat jullie willen, ik zal niet protesteren en de schuld dragen.’

‘Victoria, dat is niet nodig’, klinkt Frank kalm.

‘Niet?’

‘Nee, maar wel op een aantal voorwaarden. Voor zowel Haghenaer als Ten Cate’. Frank houdt zijn rug recht. Hij ziet Beths afwachtende blik. ‘Jullie staan, samen met Vlorensteijn, voor de bescherming van Layla Marquez. Jullie zorgen voor haar goede positie als vriendin van Fleur zodat we haar, wanneer de tijd rijp is, kunnen laten toetreden tot Vlorensteijn’.

‘Wat? Ze heeft geen familie’, flapt Victoria eruit, maar ze krijgt een ellenboog van Cynthia.

‘Klopt, maar met jullie wel. Het is nog niet voldoende, voor de volledige toetreding, maar met Haghenaer en Van Melligen is het een goed begin’.

‘Van Melligen?’ Vraagt Anton. ‘Niet Ten Cate?’

‘Zoals Victoria zei’, begint Frank. ‘Dit is Van Melligen. Dat herken ik als geen ander’.

19 ~ Mooie dromen

‘Je wilt dat we haar familie worden?’ Vraagt Victoria.

‘Ja. Ze zal het jullie niet makkelijk...’

‘Geen probleem’. Victoria onderbreekt Frank meteen die haar verbaasd aankijkt. ‘Jeetje, gaat het jullie daarom? Hebben jullie soms Maurits hier toe gezet?’

‘Zeg dimmen jij!’ Schreeuwt Beth ineens. ‘Wat denk je wel niet? Dat ik iemand vraag mijn dochter te belazeren? Nu moet jij heel goed oppassen!’

Cynthia gebaart naar Victoria te stoppen. Niemand wil Beth Vlorensteijn tegen zich hebben. Hoewel ze beiden een goed huwelijk hebben, kunnen zelfs Florian en Anton bezwijken voor de rare streken van Beth. Cynthia weet ook dat Victoria maar al te bang is daarvoor. Maar Victoria kan soms haar grenzen kwijt raken, net als Annabel.

‘Is alles goed hier?’ Layla staat in de lobby.

‘Ja, uitstekend’, zegt Cynthia snel en ze loopt op Layla af. ‘Waar was je?’

‘Achter de schermen, Fleur helpen. Wisten jullie van dat idiote idee?’, vraagt Layla aan nu aan Frank en Beth. ‘Dat klinkt toch niet, de Layla Marquez prijzen. Nu moet ik ieder jaar opdraven bij dit gekke feest’.

Er valt een stilte in de lobby, totdat Victoria in de lach schiet. ‘Alsof ik Ella hoor’, ze buigt voorover en blijft lachen.

‘Het is toch zo?’ Lacht Layla. ‘De Layla Marquez – prijzen. Ik word misselijk. Beth, bedenk snel een andere naam alsjeblieft’.

‘Hoe moeten we ze dan noemen? De Ella’s?’
‘Nee!’

Nu klinkt er gelach door de gehele lobby, het ijs is enigszins gebroken. Net voordat Fleur binnenkomt, met Maurits en Annabel. ‘Lay, wat ben je nou weer aan het doen?’ Fleur heeft haar arm om Maurits heen. Naast haar loopt Annabel, maar die glipt snel weg en komt naast Layla staan.

‘Een andere naam verzinnen voor die gekke prijzen van je’.

‘Lay!’

‘Het zijn toch mooie prijzen, Layla?’ Het is Annabel.

‘Mooie prijzen, ja. Mooie naam, bleeeeh’.

Fleur proest het uit. ‘Daarom houd ik het bij die naam’, giert Fleur.

Layla rolt haar ogen. ‘Ik moet het er maar mee doen’, maar ze geeft een knipoog. ‘Het is inderdaad een mooie beurs, Fleur. Dat heb je goed gedaan’.

‘Wij samen. Zonder jou was ik er nooit opgekomen’.

‘Dat is waar’, grijnst Layla.

Er komt een serveerster binnen met champagne. Allemaal pakken ze een glas. ‘Op Fleur’, zegt Layla. ‘En deze gek...mooie prijzen. Dat je maar veel dromen waar gaat maken’.

‘Dank je, Lay’.

Ze proosten met elkaar en Frank ziet Fleur en Maurits een kus uitwisselen. De liefde is niet over, wel is het getekend met verdriet. Iets waar hij helaas zijn dochter niet voor kon behoeden. Met de toetreding van Layla, heeft hij dit wel enigszins kunnen verzachten. Een goede stap om zijn fouten uit het verleden recht te zetten, maar hij is ervan bewust dat dit niet alles goed maakt. De Layla Marquez – prijzen zijn het begin van een toekomst van Vlorensteijn en Layla Marquez.

20 ~ Het ontbijt

De volgende ochtend krijgt Layla een ontbijt van Fleur. Croissants, cruesli, jus d'orange en koffie. Layla's favoriete ontbijt.

'Waar heb ik dit aan te danken?' Layla neemt een slok van de jus d'orange.

'Vanwege je steun de afgelopen tijd, met Ritz en Annabel'.

'Ze zijn weer Ritz en Annabel?'

'Op papier', zegt Fleur. 'Althans Annabel, Ritz niet'.

Layla knikt en pakt een croissant. 'Fleur, waarom zijn de families niet gedegradeerd?' Ze ziet Fleur ongemakkelijk worden.

'Vanwege jou'.

'He?' Die had ze niet zien aankomen.

'Pa en ik willen je betrekken bij Vlorensteijn, met alle privileges die daarbij horen. Maar daarvoor moet je families hebben, die voor je garant staan. Haghenaer en Van Melligen zijn daar nu voor toegewezen samen met Vlorensteijn'.

Layla weet even niets uit te brengen. Dit had ze werkelijk niet verwacht. 'Bedoel je'. Ze sluit haar ogen. 'Fleur, die twee... wat ze hebben gedaan...'

'Ze maken het goed als ze jou steunen. Je bent belangrijk voor me, Lay. Op deze manier kunnen we samen blijven werken en kan je zelfs toetreden tot het imperium van Vlorensteijn'.

'Dit wilde ik niet'. Layla kan haar tranen niet bedwingen. 'Hij. En vies. En zij'. Ze legt haar gezicht in haar handen.

Fleur komt naast haar zitten. 'He'.

'Alles was voor jou. Om jou te beschermen en die idioot! Ik wil hem slaan! En haar! Haar!'

'Ik weet het. Ik ook. Ik heb haar laptop kapot gegooid'.

'He?' Layla kijkt op.

'Ja. Jee. Ik moest iets. Wat ik zag...'

Layla schiet in de lach. De laptop van Annabel zit vol met allemaal plannings, schema's en verslagen. Dat mens maakt voor alles een ingewikkelde planning. Het moet een ramp voor haar zijn dat juist haar laptop is vernietigd.

'Ze krijgt wel een nieuwe', mompelt Fleur.
'Mijn vertrouwen is niet te koop'.

'Nee'. Layla legt haar hoofd op Fleurs schouder.

'Ik vond ook foto's van ma en Ro samen. Het is erger dan ik dacht'.

Layla voelt Fleurs hoofd op die van haar.

'Alles is beter met jou. Blijf bij Vlorensteijn, Lay. Alsjeblieft, zo komt er iets goeds uit deze achterlijke smerige situatie'.

Layla kijkt op. 'Maak je geen zorgen. Ik blijf. Ik moet wel een poos naar Parijs na mijn afstuderen, maar ik kom terug'.

'Parijs?' Vraagt Fleur verward.

'Niet wonen, maar ik heb kapitaal nodig. Voor Vlorensteijn en Marquez. Met mijn modellenwerk daar kan ik dat opbouwen. Geef me een paar jaar als model en dan ben ik voor Vlorensteijn'.

Fleur omhelst Layla. 'Als ik het kon, gaf ik je eeuwig Parijs. Je was fantastisch daar'.

'Jij ook. Maar we brengen Parijs naar Nederland. Naar Vlorensteijn. Oke?'

'Dunya'.

'Desie, Fleur. Altijd Desie'.

21 ~ Maurits

Layla is inderdaad vaker in Parijs. Haar modellenopdrachten nemen steeds meer toe. Fleur is ontzettend trots. Layla verdient dit en vanuit Nederland neemt Fleur met liefde Layla's zaken waar. Ook Layla's planning en opdrachten. Vanuit Nederland is ze Layla's manager en contactpersoon. Wanneer Layla kan neemt ze zelf haar telefoontjes aan, maar ze is zo druk. Daarom heeft Fleur aangeboden om in haar afwezigheid die aan te nemen. Het geldt niet alleen voor het modellenwerk, maar ook Layla's vertaalwerk. Dat gaat ook als een speer.

Fleur zit op het balkon als Maurits haar op komt zoeken. Hij lag nog te slapen, na een nacht feesten met hun vereniging. Zijn hand voelt ze in haar haren en nek. Een kus volgt. Ja voor haar is hij toch weer Maurits. Ze lijkt meer op haar vader dan ze dacht. De trouw en toewijding. Maar ze weet ook meer over deze jongen. Ze pakt zijn hand en hij komt naast haar zitten.

‘Was je vroeg wakker?’

‘Nee, uurtje geleden.’

‘Kom je weer mee?’ Hij knijpt in haar hand. Daarna ziet ze zijn bezorgde blik. ‘Het spijt me’. Hij blijft het zeggen. Wanneer hij blijkbaar haar verdriet ziet. Net zoals ze bij Layla altijd ziet. De angst. Het wantrouwen.

Fleur sluit haar ogen. ‘Weet je wat ik jaren geleden deed?’

‘Dit gaat over Layla?’

Fleur knikt. 'Ik...trapte haar...in de buik. Ze was zwanger'. Ze opent haar ogen en ze ziet Maurits' ernstige ogen. 'Ik wist het niet. Heel lang niet. Pas een paar jaar geleden hoorde ik het, tijdens een van haar dromen. Ze zei Fleur mijn kindje. Mijn kindje.'

'Fleur...'

'Ik heb een kindje vermoord'. Ze huilt. Maar ze weet niet waarom.

'Liefje'. Maurits zegt het zelfde. Ze wist het niet. 'Je wist het niet'.

'Ik had haar niet moeten trappen. Waarom deed ik dat? Ik ben niet goed'.

'Waarom deed je dat dan? Ik vind het niets voor jou'. Nu wordt Maurits' ernstig.

Dat weet Fleur ook nog steeds niet. Het was een opeenstapeling van gebeurtenissen in haar leven op dat moment. Ze had Layla nodig, die was er niet. Dat maakte haar kwaad. Ze stond er niet bij stil dat Layla haar nog het meeste nodig had op dat moment. 'We begrepen elkaar verkeerd. Dat liep allemaal uit de hand. Is dat bij ons ook? Begrepen we elkaar verkeerd, Ritz? Deed ik iets verkeerd?'

Maurits schudt zijn hoofd. 'Ik kan allerlei redenen bedenken, Fleur. Maar dat is geen excuus voor mijn gedrag. Ik deed het. Zonder een goede reden. Misschien...was je wel te druk. De studies, de verenigingen, de familie. Layla'.

'Ja. Daar hebben we het over gehad. Hetzelfde geldt voor jou, Ritz. Is dat wat ik kan verwachten, Ritz? Dat je geen nee kan zeggen als er een Annabel in de buurt is, als we beiden druk zijn'.

Maurits schudt zijn hoofd. 'Dat wil ik niet'.
Ineens legt hij een doosje voor haar neer. 'Ik weet dat ik jou in mijn leven wil. Als mijn vrouw...'

'Wat?' Vol verbazing bekijkt ze de ring in het doosje. Alles gaat door haar hoofd. Layla. Met name Layla. Haghenaer. Van Melligen. Ze weet heel goed hoe haar leven met Maurits Haghenaer gaat zijn. Dat is het offer wat ze moet brengen voor haar vriendin en voor zichzelf. Voor haar is er ook geen ander. Ze weet ook dat ze met Maurits wil zijn. Daarom zegt ze ja. Ze kan zich geen leven voorstellen zonder deze jongen.

22 ~ Layla's opdracht

Layla vertelt ze het als eerste. Natuurlijk doet ze dat. Alleen merkt Fleur meteen dat Layla er meer van weet. 'Er is ook niets geheim voor jou, he', zegt Fleur enigszins mopperend.

Hier kan Layla om giechelen. Ze is eindelijk weer ontspannen nu de tentamens achter de rug zijn. Fleur en zij moeten alleen nog hun eindschiptie maken, maar dat gaat ze tot nu toe goed af. 'Hij zei niets Fleur, ik merkte het aan hem'.

'Dat is nog het ergste!'

'Alleen Fleur, wanneer willen jullie dan gaan trouwen?' Vraagt Layla nu ernstig.

Fleur zwaait met haar hand. 'Voorlopig niet. Eerst afstuderen en dan Vlorensteijn. Ik wil Ritz nog ruimte geven'.

'Ruimte waarvoor?'

'Vlorensteijn', zegt Fleur somber. 'We zullen eerst een poosje verloofd zijn en dan gaat hij werken voor Vlorensteijn. Als hij wil kan hij weg, mocht hij het een afschuwelijke werkgever vinden. En nog iets, ik moet De La Reve vertegenwoordigen in de toekomst'.

Layla's mond valt open.

'Ja juist. Dus dat krijgt die jongen ook nog op zijn bord. Dit wordt niets'. Fleur graait in de chipszak en stopt haar mond vol. Een tik die ze heeft als de familie zaken haar te veel worden.

'Dat kunnen jullie mooi maken, Fleur. De La Reve is Frans, dat biedt mogelijkheden'.

'Minnaressen bedoel je'. Er vliegen stukjes chips uit Fleurs mond.

'Ik heb een opdracht gekregen'. Layla besluit Fleur af te leiden. 'Ehm. Ik kan er weinig over zeggen, maar de opdracht kan een jaar of twee duren'.

'Opdracht?' Eindelijk slikt Fleur haar chips door. 'Wat voor opdracht?'

'Tolk. Vertalen. Doceren. Zoiets. Ik moet ervoor naar het buitenland'.

'Buitenland...'

'Ja dus ik hoop eigenlijk dat je de komende twee jaar niet gaat trouwen'.

'He? Gaan we elkaar niet zien?'

'Weinig'.

Fleur schuift de zak chips opzij. 'Is het Marquez?'

'Zoiets. Ik kan er niets over zeggen, Fleur. Je moet me vertrouwen'.

'Dat doe ik, Lay'. Fleur pakt haar hand. 'Wow, dat moet een gave opdracht zijn'.

Layla kan een lach niet verbergen. 'Het heeft te maken met liefde'.

'Dan hebben ze aan jou een goede'.

'Maar laat het me weten, Fleur. Als die idioot weer idioot doet, dan ben ik zo terug'.

Fleur schiet in de lach. 'Dat weet ik, je bent er altijd'.

'Jij ook'.

'Dunya'.

'Desie'.

23 ~ Het Moment

Aan de tafel bij de Vlorensteijn merkt Layla heus wel de nieuwsgierigheid, maar ze zegt er weinig over.

‘Jullie zeggen toch ook niets over jullie opdrachten?’ Met een brede lach neemt Layla een hap van haar eten. Beth heeft Layla’s favoriete gerecht gemaakt. Spaghetti bolognese.

‘Ja maar we vertellen wel de aard van de zaak, Layla’, zegt Frank. ‘Maar we zijn blij voor je. We zien dat het een mooie opdracht is, waar je voor gevraagd bent.’

‘Dat is het. Gelukkig kan ik het combineren met mijn modellenwerk. Ik ga jullie wel missen’. Verdrietig staart Layla naar haar bord.

‘He’. Beth legt haar hand op Layla’s arm. ‘We zijn er altijd voor je, meisje’.

‘Nee. Ja. Maar ...heb ik eindelijk...dinges...en dan...’ Layla slaakt een zucht. Ze kan de tranen niet helemaal bedwingen.

‘Bedoel je familie?’ Vraagt Beth lief. ‘Die is er altijd, Layla’.

‘Oké’.

‘Ja. Je laat deze opdracht niet gaan, Lay. Dat zijn de Vlorensteijns echt niet waard hoor’. Fleur buigt zich onverstoord over haar bord.

Als Layla opkijkt ziet ze het geïrriteerde gezicht van Frank. Ze wil haar lachen inhouden, maar dat lukt haar niet. ‘Nee, dat weet ik ook wel’, giert ze uit. ‘Sorry’, zegt ze snel. ‘Ik ben nerveus en dan ga ik rare dingen zeggen’.

‘Oh mooi. Wat is de opdracht, Lay?’

‘Dat zeg ik niet.’

‘Flauw.’

Na het eten moeten zowel Fleur als Beth naar tennises. Layla is alleen met Frank in het huis en ze hem op in zijn werkkamer treft. Ze wil hem spreken over het appartement. ‘Kan ik mijn kamer wel aanhouden? Ik vind het fijn wel een huis te hebben als ik eh terug kom.’

‘Natuurlijk kan dat’. Frank kijkt haar observerend aan. ‘Werk alleen aan je spraak en houding, Layla, als je dergelijke opdrachten hebt. Te veel aarzelingen laten je onzekerheid zien’. Hij gaat nu achterover zitten. ‘Hoe was je tijd in Sevilla?’

‘Leuk! Al was het raar zoveel Spaans te spreken’, zegt Layla fronsend.

‘Had je daar geen last van?’

Nu is het Layla die Frank bedachtzaam aankijkt. ‘Wat weet jij, Frank?’

‘Ik weet wat dingen’, bekend Frank.

‘Zegt hij zonder aarzelingen’. Nu staat Layla op. ‘Je weet dingen?’

‘Ja.’

‘Zoals mij aanbevelen?’

Nu krijgt ze geen antwoord en dat zegt haar genoeg. In een opwelling valt ze om zijn hals. Zijn armen gaan om haar heen. ‘Dank je wel, Frank.’

‘Dit kan je paspoort naar Vlorensteijn, Layla. Gebruik het goed.’

Ze voelt zijn gezicht in haar haren. Zelf legt ze haar gezicht in zijn hals. Daarna vinden ze elkaar. Ze denken niet aan Fleur. Of Beth. Alleen de kus. En meer. Er is geen aarzeling zoals jaren geleden. Ze weet niet hoe haar volgende jaren gaan zijn. Het enige wat ze weet, is dat ze dit moment met Frank niet wil missen. Ondanks Vlorensteijn. Ondanks Fleur. Ondanks zijn huwelijk.

24 ~ Wanhoop

Het was niet handig, maar ze weet niet wanneer ze hem weer gaat zien. Layla rolt haar koffer richting haar hotel in Parijs. Daar ontmoet ze haar nieuwe opdrachtgever. Het doet haar zeer Frank te missen. Door met hem verder te gaan, heeft ze het alleen maar moeilijker gemaakt voor zichzelf. Dat is de straf voor haar belachelijk daad. Misschien dat ze naast haar schoenen begint te lopen. Het zit haar mee de laatste tijd. Haar modellenopdrachten. Haar studie is goed gegaan. Haar afstudeerscriptie is gisteren ingeleverd. Nu wordt ze weer een weekend in Parijs verwacht en kan ze daar met haar nieuwe opdrachtgever de gang van zaken verder bespreken.

Eenmaal in haar kamer gaat ze meteen naar haar balkon. Misschien begrijpt ze de Vlorensteijns nu meer. Succes doet rare dingen met je. Dat voelt zij al. Laat staan als letterlijk de hele wereld aan je voeten ligt. Hordes families en organisaties die met je in zee willen. Je doet er alles aan dat vast te

houden. Alleen is dat niet wat zij deed. Met haar daad kan ze juist de belangrijkste familie in haar leven verliezen. Ze kan haar eigen positie verliezen.

Toch weet ze dat ze Frank kan vertrouwen. Ook hij wil geen gezichtsverlies. Hij zou het niet doen, als hij zeker was van zijn zaak. Zeker. Met een zucht ploft Layla op het bed. Dat hoopt ze niet. Ze is geen geschikte echtgenote voor Frank Vlorensteijn. Of toch wel? Nu niet in ieder geval. Eerst nog jong zijn. Zoals Frank het noemt. Jong zijn. Ze moet nog ontdekken hoe dat moet. Wel heeft ze het kunnen afkijken van Fleur en haar vriendinnen.

Ineens wordt ze opgeschrikt door geklop op de deur. Afwachtend loopt Layla naar de deur. Tot haar verbazing ziet ze Beth voor haar kamer staan.

‘Wat doe jij hier? Hoe?’ Layla kijkt in de gang, maar ze ziet niemand. Beth pakt meteen de kans binnen te lopen. ‘Waarom ben je hier?’

‘Ga niet weg.’

‘Sorry?’

‘Blijf niet te lang weg, Layla. Alsjeblieft.’

‘Beth. Ik kom terug, maar het is de opdracht. Die kan ik niet laten schieten. Nu zeker niet.’

‘Het is de opdracht?’ Vraagt Beth, haar stem klinkt bezorgd.

‘Ja. Ik kan niet op en neer reizen naar...’

Bijna verklapte ze de bestemming.

‘Daar kunnen we je bij helpen. Je krijgt een chauffeur van Vlorensteijn.’

Layla knippert met haar ogen. 'Waarom vraag je dit van me?'

'We kunnen niet zonder je. Fleur niet. Frank niet. Ik doe alles verkeerd, Layla. Met die twee. Ik moet naar yoga, naar Toscane en Frank...hij heeft je nodig. Ik heb je nodig. Ik smeeek het je. We geven je een chauffeur naar...waar je heen moet en...je hoeft nergens aan te denken'.

'Fleur redt zich wel. Die heeft Maurits'.

'Frank niet!'

'Dat is niet mijn schuld!' Schreeuwt Layla uit, maar ze kalmeert weer snel. 'Weet hij dat je hier bent?'

Beth schudt haar hoofd. 'Ik ben zo weer thuis. Hij denkt dat ik voor De La Reve in Frankrijk ben. Layla luister alsjeblieft naar me'.

Layla luistert, terwijl Beth haar verhaal doet. Ze vertelt niets nieuws. 'Hij is altijd welkom, Beth', zegt Layla als Beth klaar is. 'Maar ik kan niet blijven, dat is gevaarlijk nu'.

25 ~ Wij

Ze heeft het voor elkaar. Voor haar eindscriptie heeft ze een negen gehaald. Wat betekent dat het haar is gelukt cum laude af te studeren in de Engelse Taal en Literatuur. Diezelfde dag komen de Vlorensteijns en Haghenaers in het appartement om de prestaties van de kinderen te vieren. Ook die van Layla.

Fleur wil met het proosten het woord doen. 'Op Layla. Wat jij weer hebt gedaan...ik heb er geen woorden voor. Cum laude. Met alle drukte die je had. Ik wist dat je slim was, maar dit is echt...' Fleur geeft haar een omhelzing. 'Ik ben super trots op je Lay. Ik weet zeker dat je ouders dat ook zijn.'

'En Juli?'

'Boos', giechelt Fleur erachteraan.

'Mooi zo'. Layla geeft een knipoog. 'Dank je, Fleur'.

'Het is werkelijk waar bijzonder, Layla', zegt Cynthia ontroerd. 'Ik kan er niets anders dan bewondering voor hebben'.

Layla krijgt een kus van Cynthia. 'Ik ben niet de enige die geslaagd is', zegt ze verontwaardigd.

'Van jou is het bijzonder'. Maurits heft zijn glas op. 'Op Layla'.

'Op Layla'.

'Op ons allemaal', zegt Layla erachter aan. 'We hebben allemaal onze moeilijkheden gehad. Ik niet alleen. Ook voor jullie zijn jullie prestaties bewonderenswaardig. Het geeft alleen maar aan

hoeveel jullie in huis hebben en wat voor mooie dingen jullie kunnen presteren. Helemaal als jullie het samen doen. Met zijn twee!

Fleur begint te proesten en Maurits knikt beamend. 'Zo wil ik het ook, Layla'.

'Goed zo'. Layla ziet de glimmende ogen van Frank naar haar.

'Ik heb hier niets aan te voegen', lacht Frank.

'Ik ook niet', zegt Florian, de vader van Maurits. 'Ik sluit me helemaal aan bij Layla's woorden'. Maar hij geeft een waarschuwend gebaar naar zijn zoon.

'Wat zijn jullie plannen na de diploma-uitreiking?' Vraagt Beth snel aan Fleur en Maurits.

'Mexico', zegt Maurits ineens, waarop Layla haar wijn uitspuugt. 'Voor twee maanden, we willen er rondreizen'.

Layla merkt de blikken van Beth en Frank op, zelfs Patriek kijkt verontwaardigd naar zijn zus. 'Wie kwam met dat idee?'

'Ritz. Het leek mij ook wel leuk. Even weg van hier'.

Terwijl Fleur en Maurits hun geplande reis in geuren en kleuren beschrijven, besluit Layla naar het balkon te gaan. Frank loopt met haar mee. 'Wist jij hiervan?' Vraagt hij.

Layla schudt haar hoofd. 'Laat gaan, Frank. Zo gaat het nou eenmaal'. Ontspannen leunt ze tegen het balkon. 'Dat betekent dat Fleur twee maanden weg is en dat ik twee maanden rust heb.

Lijkt me heerlijk'. Ze draait zich om en staart over de binnentuinen. 'Laat Fleur en Maurits maar op vakantie gaan, Frank. Zo ver en zo lang mogelijk. Dan heb ik alle ruimte'. Ze draait haar gezicht naar Frank. 'En wij ook', fluistert ze erachteraan.

26 ~ Onthulling

‘Waarom wil je geen afscheidsfeest?’ Fleur kijkt toe hoe Layla zich klaarmaakt voor haar opdracht. Ze is kleding aan het uitzoeken. Een deel blijft in het appartement en een deel neemt ze mee. Het kan zijn dat ze zo nu en dan terug komt om weer wat kleding te pakken. Haar outfits zijn anders dan Fleur van haar gewend is. Heel basic en soms zelfs een spijkerbroek of een losse broek. Ze kent Layla alleen maar in rokjes en jurkjes. ‘Het lijkt wel of je naar een camping gaat’, mompelt Fleur.

‘Ik zit denk ik alleen binnen’, zegt Layla nadenkend. Bewust negeert ze de eerste vraag van Fleur.

‘Ga je niet naar Parijs?’ Vraagt Fleur.

‘Ja, dat wel. Dat denk ik wel, maar daar kom ik later wel meer kleding voor halen. Ik ga alvast de eerste spullen voor het andere verblijf bij elkaar pakken.’

‘Dus je komt nog wel hierheen?’

‘Is dat erg?’

‘Nee zeker niet. Het is toch wel gek dat je weg gaat, Lay’, moet Fleur bekennen. ‘We hebben eindelijk weer onze vriendschap gevonden.’

‘Dat is er altijd.’

Hier moet Fleur om lachen. Juist Layla had daar lange tijd vertrouwen in verloren. ‘Dat is waar. Ga je wel mee naar mijn ouders morgen?’

‘Ja’. Layla gaat verder met haar spullen pakken. Bij de spullen van haar ouders twijfelt ze en ze besluit toch een aantal dagboeken mee te

nemen. Uiteindelijk heeft ze twee koffers en tevreden zet ze deze in de hoek van haar kamer. Een poosje kijkt ze naar de foto van haar ouders en zoekt daarna Fleur op die op de bank zit in de woonkamer. Ze lees in een Lonely Planet over Mexico. 'Ik ben verliefd op Frank', zegt Layla ineens.

Er komt weinig reactie van Fleur.

'Je moeder wil dat ik contact met hem houd'.

Nu laat Fleur haar boek zakken en deze legt ze op haar schoot. 'Wat is dat voor iets raars?'

'Wat?'

'Van ma'. Fleur sluit nu haar boek en legt deze nu aan de kant. 'Heb je iets gedaan met pa?'

'Ben je niet boos?'

'Ik wil antwoord op mijn vraag'.

'Alleen een kus...meerdere...al een paar keer...meer niet'.

Nu knikt Fleur langzaam haar hoofd. 'Geen affaire'.

'Ik wil niets met hem. Ik kan niets met hem. Dat weet ik. Het is niet goed van me, maar...' Layla aarzelt.

'Je wilt niets met hem. Je kan niets met hem. Vanwege Vlorensteijn en De La Reve, niet vanwege je gevoelens voor hem. Ik vind het niet raar, het was een kwestie van tijd. Net als Ritz en Annabel. Alleen kunnen die de boom in voor mij. Jij niet en pa ook niet. Jullie verdienen elkaar'. Fleur rommelt aan de kaft van haar boek terwijl ze door praat. 'Was het verkeerd van papa, Lay? Hij heeft je toch niet gedwongen?'

‘Nee, maar ik moet weg, Fleur. Ik kan niet...als ik met hem...en je moeder...Ik kan niet meer...’

‘Oke’. Fleur staat op van de bank en loopt naar Layla.

‘Ik wil niets met hem’. Layla sluit haar ogen. ‘Maar alles...ik wil hem vergeten. Ik moet weg, Fleur. Ik moet weg’.

‘He’. Fleur legt haar armen om Layla heen. ‘Dan ga je. Ga naar Parijs, Lay. Doe je werk en ga dansen. Daar ben je mooi. Daar ben je, Layla’.

Verdrietig kijkt Layla op. ‘Ik kom wel terug, Fleur. Maar voor nu moet ik weg, ook vanwege die opdracht. Het komt goed uit, maar het kan ook zijn dat ik langer wegblijf. Waarom scheld je me niet uit? Dat kon je zo goed vroeger’.

‘Je bent niet meer Layla en papa...’ Fleur haalt haar schouders op. ‘Ik ben blij dat jij het bent en niet Annabel. Die had hem al lang besprongen, jij niet. Je bent zo voorzichtig. Jij bent veilig. Je was altijd veilig voor me, maar ik...’ Fleur begint zachtjes te huilen. ‘Het spijt me zo erg, Lay. Wat ik deed was veel erger dan wat Annabel deed. Ik had mijn familie en jij niet. Het spijt me’.

‘Dat weet ik’.

‘De afgelopen jaren heb ik gezien hoe kapot je bent. Wat er met je gebeurd is en hoe je daarmee verder moet leven. Dat is haast geen doen. Ik ben er altijd voor je, Lay. Wat er ook gebeurd. Heeft papa je geen pijn gedaan?’

‘He? Nee!’

‘Oke’. Fleur kan een beetje lachen.

‘Het spijt me, Fleur’. Ineens vallen de tranen bij Layla. ‘Hij is je vader. Ik ben slecht’.

Fleur neemt Layla meer in haar armen. ‘Ga naar Parijs, Lay. Daar ben je goed. Over een paar jaar ben je terug en dan is het allemaal over. Wie weet ben je dan al getrouwd!’

‘Voor jou? Denk je werkelijk? Met wie?’

‘Dat zal een verrassing zijn’. Fleur veegt de tranen van Layla’s wangen. ‘Maar je moet inderdaad gaan. Dat is beter, voordat pa je blijft opzoeken’.

Layla knikt, ze weet dat ze moet vertrekken, maar het doet haar veel verdriet om weg te gaan. Ze wil niet weg van Fleur. Haar beste vriendin. Hoe kan ze zich nou redden zonder deze gekke meid? Die haar opvrolijkt. Die haar uit haar donkerste stemmingen haalt. Die haar altijd aanvoelt. Ze had gehoopt dat Fleur het haar makkelijk zou maken. Dat ze haar zou uitschelden na haar bekentenis, maar niets. Ze houdt Layla vast tot ze gekalmeerd is en die avond houden ze een meidenavondje. Geen jongens. Geen vriendinnen. Alleen Fleur en Layla. Layla en Fleur. De eeuwige vriendinnen.

27 ~ Een nieuw taak

Nooit had ze verwacht dat ze het moeilijk zou vinden deze wereld te verlaten. Alhoewel, verlaten. Ze zal weer terugkeren. Er zullen meerdere opdrachten komen waarbij ze genoodzaakt is haar thuis achter te laten. Haar thuis. Zo voelt haar leven met de familie Vlorensteijn nu wel. Toch heeft ze de stap gewaagd. Om te bewijzen dat ze het kan. Om te laten zien dat ze niet vast zit aan een sociaal netwerk, zoals bij de Vlorensteijns het geval is. Ze is zelfstandig. Zo wil ze haar leven invullen. Wel heeft ze het aanbod aangenomen gebruik te maken van de chauffeurs van Vlorensteijn. Ze maakt op die manier toch een beetje gebruik van haar mensen. Reizen is ze gelukkig wel gewend na al die jaren als model en danseres. In de auto laat ze daarom rustig alles langs haar heen gaan. Lang hoeft ze niet in de auto te zitten. Ze wordt verwacht in Brussel, dus de reis is korter dan haar reizen naar Parijs of Londen. In de hoofdstad van het Verenigd Koninkrijk was ze steeds vaker aanwezig voor haar modellenwerk. Veel oude contacten van haar hadden haar werk als model opgevangen en dit getipt aan de modellenbureaus in de grote stad. Het zat haar steeds meer mee en ze kreeg zo meer plezier in haar leven. Alleen liep het leven van Fleur vanaf die tijd heel anders dan zij had verwacht. Ook voor Layla was de ontrouw van Maurits een totale onaangename verrassing. De jongen leek altijd zo loyaal, trouw en zorgzaam. Blijkbaar kon hij de

verleidingen van het studentenleven niet eeuwig weerstaan en ging hij in op de verleidingstechnieken van Annabel. De twee hebben behoorlijke spijt. Beiden waren de weg kwijt en hadden geen oog meer voor de mensen om hen heen, zoals Fleur. En Fleur koos uiteindelijk toch voor Maurits. Het is liefde, dat ziet Layla wel. Alleen ziet ze ook hoe erg Maurits haar gekwetst heeft. Ze is niet meer de grappige losbol, ze is ernstiger. Zeker nadat ze ook die vieze foto's van haar moeder had ontdekt. Het gesprek met Frank heeft haar wel aan het denken gezet, maar haar ook op het pad gehouden dat Vlorensteijn voor haar in gedachten heeft. Uiteindelijk zal Patriek op de plek van Frank komen, maar Fleur zal de plek van Beth innemen, niet Emmi.

Eindelijk heeft Patriek vaste verkering en met niemand minder dan Emmi Gravenbeeck. De dochter van baron Gravenbeeck. Ondanks de mooie achtergrond van Emmi, krijgt zij niet de verantwoordelijkheden van Fleur. Ook om Emmi de kans te geven haar eigen carrière als psychiater te volgen.

Layla lacht tevreden voor zich uit. Fleur en Patriek redden zich wel en ze hebben hun fout goed gemaakt. Ze kan terugkijken op een bijzonder studentenleven, waarbij ze betrokken werd bij de jaarclub van Fleur en Patriek, haar eigen dansactiviteiten en zelfs modellenwerk. Denkende aan haar eigen prestaties wordt ze opgeschrikt door het remmen van de auto.

‘We zijn er bijna, mevrouw Marquez’.

De auto staat voor een enorm hek. Het huis is nog niet te zien. De chauffeur meld zich netjes aan via de intercom en al gauw opent het hek.

Layla weet niet wat ze verwacht had met deze opdracht. Nieuwsgierig bekijkt ze de gigantische oprijlaan. 'Wow...' zegt ze fluisterend.

'Dit moet een bijzondere opdracht zijn, mevrouw Marquez', zegt de chauffeur. Layla kent hem een beetje dankzij Frank. 'Het is knap hoe u dit toch allemaal weet te bereiken.'

'Dank u wel.' Nog steeds houdt Layla haar ogen op de weg en al gauw verschijnt het enorme landhuis. Daar staat een dame al hen op te wachten op de trap voor het huis.

'Is dit een opdracht via Vlorensteijn?'

'Nee. Dit is allemaal Layla Marquez', zegt Layla tevreden. Het is de waarheid. Zeker het modellenwerk heeft haar geholpen een nieuw netwerk op te bouwen in de beste kringen. Idioot genoeg ontving ze deze opdracht door een van haar zieke momenten op een evenement. Om deze aan te nemen moest ze kiezen tussen haar leven bij Vlorensteijn of haar leven als Layla Marquez. Uiteindelijk koos ze Layla. Dat was altijd de beste manier en uiteindelijk brengt het haar, geweld of ongewild, altijd weer terug naar Fleur, Patriek, Beth en Frank.

Ze ziet dat naast de vrouw ook een man is gaan staan en Layla lacht tevreden voor zich uit. Ze doet het voor hem, zodat hij zich nog beter staande kan houden voor zijn toekomstige taak. Vroeger was het haar vader die daarvoor aangesteld was,

maar helaas werd dat abrupt beëindigd door zijn plotselinge dood. Nu is Layla hier om het af te maken, voor haar vader.

De auto komt voor de trap tot stilstand. 'Heel veel succes, Layla en maak je geen zorgen. Je bent hier in goede handen'.

Layla kijkt naar de vriendelijke mensen die haar verwachtingsvol staan op te wachten. 'Dat geloof ik ook'.

28 ~ De dame en heer

Ze mist hem meer dan ze wil toegeven. Ze hoort ook niets meer van hem en ze laat het zo. Gelukkig voelt ze zich goed in Brussel. Alles wat niet Nederland is eigenlijk goed voor haar. De chauffeur van Vlorensteijn had het goed, ze is hier in goede handen en ze voelt zich langzaam meer herstellen dan ze ooit deed de afgelopen jaren. Het is vervelend om toe te geven voor de Vlorensteijns, maar ze doen haar eerder kwaad dan goed. Toch weet ze dat ze ooit moet terugkeren. Dat ze niet eeuwig kan verdwijnen in de andere opdrachten, hoe goed ze ook zijn.

‘Layla’. De dame is binnengekomen, samen met haar man. Ze zijn er niet altijd. Vaak hebben ze andere afspraken buiten de deur. Die tijd gebruikt Layla om haar bijeenkomsten met het echtpaar voor te bereiden en ook andere vertalingswerkzaamheden uit te voeren. Daarnaast verdiept ze zich nog meer in de Russische taal. Russisch zal de andere taal worden waar ze specialist in zal zijn. Hiervoor moet ze nog wel een aantal certificaten halen. Gelukkig krijgt ze hier alle tijd om dat voor te bereiden. De boeken liggen ook nog op haar tafel.

De heer ziet de boeken liggen en bekijkt ze met veel belangstelling. ‘Waarom kies je voor Russisch?’

‘Het was ook een specialisme van mijn ouders en ik spreek het al enigszins. Het is daarom

makkelijker voor me en het is goed voor mijn toekomst’.

‘Poeh’. De dame draait een van de boeken naar zich toe. ‘Ik vond Nederlands al een hele klus’. Waarschuwend gebaart ze naar haar man. ‘Waag het niet te eisen dat ik ook nog eens Russisch leer’.

De heer kan erom lachen. ‘Alleen als je dat zelf wilt’. Hij wendt zich tot Layla. ‘Onze excuses dat het schema steeds wijzigt. Het programma hebben wij niet altijd in de hand, maar als ik het zo zie weet jij jezelf prima te vermaken’.

‘Het is geen probleem, zolang ik hier kan verblijven’, antwoordt Layla.

De dame en de heer wisselen een blik. ‘Dat vinden we geen probleem’, zegt de dame.

‘Echt niet?’

‘Nee, maar we kunnen ons voorstellen dat je misschien ergens anders verwacht wordt. Een andere baan, familie, vrienden’, gaat de dame verder.

‘Familie heb ik niet meer en vrienden...’ Layla kijkt uit het raam. ‘Het is beter als ik hier blijf. Als het een probleem is...’

‘Het is geen probleem’. De heer bekijkt haar. ‘Geen familie. Hoe is dat mogelijk?’

‘Dat is een lang verhaal. Mijn ouders... Het is een lang verhaal’.

‘Ik weet wat er met je ouders is gebeurd’, zegt de heer. ‘Maar zijn er ook geen pleeggezinnen met wie je nog contact hebt of de families van je ouders?’

Nu schudt Layla haar hoofd. 'Ik heb wel mijn leven in Parijs. Daar zal ik nog weleens naar toe moeten. Maar de komende maanden word ik daar niet verwacht.'

'Parijs'. De dame gaat zitten. 'Daar heb je gedanst. Ben je daarmee gestopt?'

'Niet echt. Ik kan mijn lessen nog volgen en aansluiten bij de dansgroep. Ze zijn daar erg flexibel anders had ik het ook niet kunnen combineren met mijn studie'. Layla zoekt haar papieren bij elkaar. 'Maar genoeg over mij, ik ben hier voor jullie. Hoe gaat het Nederlands?'

'Goed, maar dat accent'. De dame rolt haar ogen en zowel Layla als de heer schieten in de lach. 'Niet lachen jullie!'

'Daar zal je nooit vanaf komen en daar wil ik ook niet aan werken. Dat wordt jouw handelsmerk. Dat is het al.'

'Dat kan toch niet', zegt de dame verontwaardigd. 'Ik moet Nederlands leren. Goed Nederlands.'

'Zolang je weet wat je zegt en de juiste woorden vindt, dan is dat prima. Het accent mag niet weg. Daarmee zal jij aansluiting vinden bij een grote groep Nederlanders die zich nooit gezien voelen.'

Hierop valt de dame stil.

Layla legt een boek voor haar neer. 'Het zal nooit eenvoudig zijn om aansluiting bij die mensen te vinden. Maar het is belangrijk voor zowel jou als Nederland om dat deel van jezelf te...houden...'

Layla legt haar hand op het boek. 'Wees een

Spaanse en een Nederlandse. Vergeet die andere kant van jezelf niet'.

'Dat geldt ook voor jou', lacht de dame.

'Wat bedoel je?'

'Ga dansen, Layla. Blijf niet te lang hier'.

'Het is beter als ik even hier blijf. Als het een probleem is, dan moeten jullie dat zeggen, maar...'

'Voor wie vlucht je?' Vraagt de dame ineens.

De heer neemt eindelijk plaats op de bank naast zijn vrouw. 'Het is vreemd, zo'n mooie jonge vrouw als jij die niet de behoefte heeft de wereld te ontdekken'.

'Ze is de afgelopen jaren regelmatig in Parijs geweest'. De heer tikt zijn vrouw aan met zijn elleboog.

'Dan nog. Wil je niet genieten van je vrijheid?'

'Dit is vrijheid. Dat meen ik. Ik ben goed hier'.

Ver weg van Vlorensteijn. Hoe erg ze de familie ook mist, ze heeft de afstand nodig om Layla te vinden. De Layla te ontdekken die ze moet zijn als ze klaar is met deze opdracht. Diep van binnen weet ze wat dan haar volgende opdracht is, maar ze voelt dat het geen goede weg is voor haar. Tot die tijd blijft ze eerst hier, in dit grote huis en de Spaanse taal.

'Als jij dit vrijheid noemt, wat voor leven ben jij dan gewend?' Merkt de heer op.

Kamers. Kleine kamers. Donker. Koud. Ze heeft ze allemaal gehad. Soms met licht. Alleen zichzelf.

‘We zijn hier niet voor mij. We zijn hier voor jullie. Zullen we beginnen?’

29 ~ Rosalie

Het duurt vier weken voor ze kan terugkeren naar de Franse hoofdstad. Vanuit het landhuis heeft ze de taxi gepakt en daarna de trein naar Parijs. Ze heeft de reis gemist. De laatste jaren reisde ze vaker met de trein, ook dat gaf haar een gevoel van vrijheid. Dit keer wordt ze niet verwacht bij haar dansgroep, wel is ze op uitnodiging van haar docente Rosalie opgeroepen naar een auditie voor een avond- en nachtshow. Vanwege Rosalie heeft ze besloten er heen te gaan, maar ze weet dat ze niet iedere dansklus aan kan nemen. Ze moet rekening houden met de regels van de familie Marquez. Niet te bloot. Klassiek ballet en moderne dans sloten daar nog op aan, maar er zijn shows waar de dames behoorlijk bloot het podium op moeten. Dat soort klussen moet Layla afslaan en dat doet ze niet alleen maar voor de familie Marquez. Zelf ziet ze het ook niet zitten om half naakt op het podium te staan.

Tot haar verrassing is ze niet gevraagd voor een dergelijk optreden. Ze willen haar graag in de hoedanigheid zoals ze haar kennen van de dansgroep. Gekleed in sierlijke jurken. De shows zijn een combinatie van klassiek en modern. Daarmee bieden ze het publiek een ander soort optreden dan de knallende shows die ze gewend zijn. Haar show geeft de andere dansers een pauze. Ze zegt dat ze erover na gaat denken, maar eigenlijk weet ze het al.

Rosalie ontmoet ze in een van de grand cafés in de buurt. Als ze aankomt zit Rosalie er al en ze zwaait enthousiast als ze Layla in het vizier krijgt. Samen zijn ze een bezienswaardigheid in het restaurant. Layla met haar roodbruine haren, Rosalie met haar roodoranje haren. Het bijzondere aan Rosalie is haar getinte huid, een zeldzame combinatie met rood haar. Al is het haar van Rosalie niet het lichte oranje, maar het heeft een donkere gloed. Net als Layla verft ze haar haren ook regelmatig, om toch de aandacht er enigszins vanaf te houden. Ze trekt al teveel aandacht.

‘Hoe ging het?’ Vraagt Rosalie als Layla haar drinken besteld heeft.

‘Goed!’ Layla lacht breeduit. ‘Dat heb je echt goed gedaan, dank je wel!’

‘Geen dank, ik dacht meteen aan jou toen ik ze sprak. Weet je al wat je gaat doen?’

‘Ik ga het doen.’

‘Yes!’ Rosalie tikt op de tafel. ‘Ik wist het. Nou’, ze houdt haar thee omhoog. ‘Op...’

‘Niet zo snel.’

‘Je gaat het toch doen?’

‘Ben jij Marquez?’

‘Pardon?’ Rosalie neemt een slok van haar koffie.

‘Ben jij een contact van Marquez?’

‘Ik heb geen idee wat je zegt.’

Layla knijpt haar ogen samen. ‘Alleen een Marquez weet mij te sturen naar zo’n opdracht.’

‘Ik ken jou heel goed, Layla. Ga je het doen?’

‘Ik denk het wel.’

‘Goed zo. En je andere werk?’

‘Dat is wel te combineren. Het loopt anders dan verwacht. Niet negatief, alleen anders’.

Rosalie knikt. ‘Hoe gaat het met Fleur?’

‘Ik denk wel goed, ze moet nog twee jaar studeren. Ze was met een studie Psychologie begonnen, maar ik geloof dat het haar goed af gaat. Vreemd genoeg. Fleur is niet altijd een van de meelevende personen in mijn leven geweest’.

‘Daar kan deze studie bij helpen en Maurits?’

‘Het zelfde’.

‘Heeft hij nog steeds een ander?’

‘Nee!’ Roept Layla uit. ‘Nee, hij is helemaal voor Fleur en hij heeft haar ten huwelijk gevraagd’.

‘Ik moet er niet aan denken’, mijmert Rosalie. Ze houdt haar mok voor haar mond en blaast erin. ‘Deze vrijheid bevalt mij te goed. Zo nu en dan een man en dat is prima. Wil Fleur echt al trouwen?’

‘Ze wachten nog, tot na haar afstuderen zeker’.

Rosalie knikt. ‘Dan is het goed’, ze zucht. ‘Dat meisje hoorde hier in Parijs’.

Hier moet Layla om lachen. ‘Dat is haar Franse kant’.

‘Ja precies. Schandalig dat haar ouders dat van haar afnemen. Is Maurits niet gedwongen om haar ten huwelijk te vragen?’

‘Gedwongen?’ Vraagt Layla verschrikt. ‘Nee dat kan ik me niet voorstellen’.

Maar Rosalie trekt een wantrouwig gezicht. 'Die jongen. Zo'n meisje. Die families. Die zullen er alles aan doen om hun dochter weg te houden uit het bohemian leven van Parijs'.

30 ~ De opdracht

Na haar gesprek met Rosalie wil Layla het liefst meteen Fleur bellen of opzoeken, maar ze wordt weer in het landhuis verwacht. Tot haar verbazing hebben de dame en heer weinig tijd voor de taallessen, maar hebben ze een andere opdracht voor haar. Een opdracht die te maken heeft met Vlorensteijn.

‘We beseffen dat we je hier niet voor hebben aangenomen’, zegt de heer op ernstige toon. ‘Maar je hebt eerder goed werk voor ons gedaan, daarom zijn wij nu samen’, hij geeft een liefdevolle blik naar zijn vrouw. ‘We hebben alle vertrouwen in jou. In je betrouwbaarheid en de uitvoering van je werk.’ Hij schuift een dossier naar haar toe. ‘Ik zal eerlijk zijn, we kunnen geen referentie voor je zijn en je kan het ook niet op je CV zetten’. Er volgt een korte pauze. ‘Je kan het ook niet melden aan Marquez’.

‘De ervaring is goed’. Layla leest het dossier door en kijkt op. ‘Graaf Edward Levonshire?’

‘De wereld gaat veranderen, Layla. De wereld van de adel. Nu zullen wij daar niet snel last van hebben, maar het graafschap Levonshire is een van de eerste graafschappen dat getroffen wordt door de nieuwe wereld. Zij hebben het altijd zwaar gehad, heb ik gemerkt. Op een of andere manier zijn zij een mikpunt voor de pers en van mijn broer heb ik begrepen dat er geruchten de ronde gaan of Edward Levonshire. Geruchten dat hij een dossier opbouwt over de adel in Nederland en ook informatie influistert over onder meer het netwerk

van Vlorensteijn'. De heer buigt vriendelijk naar Layla toe. 'Ik weet dat je een verleden met hem hebt en als je hier niet bij betrokken wilt worden, dan is daar begrip voor'.

'Ik doe het, jullie kunnen op mij rekenen. Ieder gerucht over Vlorensteijn moet de kop in gedrukt worden. Dit is wel een ernstig gerucht, maar ik weet zeker dat het niet waar is. Ik zal kijken wat ik kan doen'.

'Doe geen vreemde dingen', zegt de dame bezorgd. Ze legt haar hand op Layla's arm. 'Ik wil niet dat je er weer zo aan toe bent als de twee jaar terug'.

'Dat is niet tegen te houden'. Layla legt het dossier opzij. 'Ik heb wel een eh dinget gehad, je weet wel, met een jongen. Een goede vriend van Fleur'.

'Oh meen je dat nou!' roept de dame opgetogen uit. 'Met wie?'

'De kleinzoon van graaf Ashtenborough, lady Catherine Ashtenborough is getrouwd met een Nederlandse baron'.

Dit keer is het de heer die luid begint te lachen. 'Dat moet een situatie zijn geweest. Maar ik begrijp dat deze relatie niet meer aan de orde is?'

'Nee. Zijn zoon werd te veel meegesleept in de verplichtingen van het graafschap en het liep uit de hand tussen ons'. Onbewust schudt Layla haar hoofd. Eigenlijk wil ze haar verdriet niet laten merken.

'Je zegt nog steeds geen relatie', zegt de heer ineens bedenkelijk.

‘Dat is niet voor mij. Daarom zijn dit soort opdrachten goed’. Layla tikt op het dossier. ‘Dit ga ik doen voor jullie’.

‘Je zal hier nog wel werk aan hebben’, waarschuwt de dame.

‘Ik heb de tijd’. Voor Layla komt de nieuwe opdracht als geroepen. Het vertalen en trainen loopt heel anders dan ze had verwacht. Het is minder nodig, maar ze is toegewezen uit verplichting vanuit het netwerk van de dame en de heer. Ergens was ze bang dat ze al gauw moest terugkeren naar Vlorensteijn, maar niets is minder waar. Ze gaat juist doen waar ze voor bestemd is. Wat haar vader deed en later haar moeder. Dat ze de opdracht niet op haar CV kan benoemen, kan haar niet schelen. De ervaring zal ze altijd meedragen en aantonen in haar volgende opdrachten die haar gaan leiden naar haar ultieme doel. Het terugwinnen van de eer van haar ouders en de naam Marquez en Donkersloot. De afgelopen jaren was het Vlorensteijn en nu is het Layla Marquez. Voor Vlorensteijn is even geen ruimte, die moeten ver weg blijven van haar contact met Edward Levonshire. Ooit zullen ze samenkomen. Net als Marquez en Donkersloot, maar zover is het nog niet. Misschien gebeurt het nooit, maar net als haar ouders blijft Layla streven naar een wereld van gelijkheid, eerlijkheid en loyaliteit. De dame en heer bieden haar nu de eerste sleutel door haar deze kans te geven. Een opening naar een nieuwe wereld, waar iedereen gezien wordt.

Layla's Wereld V - Berouw

Berouw, Layla's Wereld ~ 5

Verawati Calmer

©*Verawaty*

OVER LAYLA MARQUEZ

Het verhaal over Layla Marquez is ontstaan in 2012. Wat begon met een simpel hoofdstuk, groeide uit tot een kort verhaal en uiteindelijk een verhaal over liefde, familie, vriendschap, verdriet, mysterie en mystiek. In 2012 schreef ik de eerste opzet voor dit verhaal. Datzelfde jaar begon ik met mijn blog Layla's Wereld, dat teruggaat naar Layla's achttiende levensjaar als ze gaat studeren en op kamers gaat met Fleur. Nu acht jaar later heb ik eindelijk dit boek gereed: Layla's Glinstering: Eer & Geweten.

Layla Marquez is inmiddels voor mij een bijzonder personage geworden. Het was niet alleen een zoektocht naar haar eigen karakter, maar ook een zoektocht naar mezelf. De creatie van Layla Marquez is een steun geweest gedurende een voor mij moeilijke periode. Het karakter Layla Marquez is daarom zeer waardevol en zal altijd blijven voortleven in mijn verhalen.

Verhalen over Layla Marquez

Verkrijgbaar als e-book via Kobo:

Layla's Wereld I Schittering

Layla's Wereld II Bevlogen

Layla's Wereld III Verborgen

Layla's Wereld IV Erewoord

Nawoord

1.

Hoewel *Layla's Wereld V - Berouw* een fictief verhaal is, wil ik benadrukken dat alles wat beschreven is in dit verhaal pure fictie is en er geen rechten aan kunnen worden ontleend. Alles wat overeenkomt met de werkelijkheid is puur toeval. De schrijver is dus niet aansprakelijk voor onjuistheden die worden vermeld of voortvloeien uit dit fictieve werk.

2.

Mocht u als lezer op de hoogte zijn van bronnen die feiten in dit verhaal weerleggen, dan heeft de schrijver hier zeker interesse in. Bronnen en andere informatie kunnen daarom verstuurd worden per mail naar byverawaty@gmail.com.

3.

Hoewel er meerdere controles plaatsvinden op taalfouten, feitelijke fouten, lay-out en verhaallijnen is het helaas toch mogelijk dat de lezer een fout of andere onjuistheden vindt in dit verhaal. Ook dergelijke feedback kan verstuurd worden per mail naar byverawaty@gmail.com.

4.

Met betrekking tot de bovengenoemde punten staat het de schrijver vrij het verhaal naar behoren te corrigeren. Dergelijke correcties zullen dan benoemd worden in het nawoord van de volgende uitgave van het boek.

Over de auteur

Layla's Wereld - Berouw is het vijfde deel van de Layla's Wereld serie geschreven door Verawati Calmer (1982).

Als schrijver is zij bekend op social media als Instagram, Pinterest, TikTok en Twitter bekend onder de namen Pherawaty en byVerawaty.

Met haar werk wil zij mensen inspireren en motiveren op krachtige en liefdevolle manier de donkere momenten van het leven te doorstaan.